

2849

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ,

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ,

Ποιηθὲν μὲν γαλλιστὶ ὑπὸ Εὐγ. Σκριβ,
τονισθὲν δὲ ὑπὸ τοῦ διασήμου Μαυερβερ,
καὶ εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ἑλλην. μετα-
φρασθὲν ὑπὸ

Π. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

1869.

ΠΡΟΞΩΓΑ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΕΙΔΗΣ	Ἐπιλογίας
ΖΑΧΑΡΙΑΣ	Χωρικός
ΙΩΝΑΣ	Ἄτερος χωρικός
ΜΑΤΘΙΑΣ	Ὁ Ἐκλέκτωρ τῆς Βεστ-
Ὁ Κόμης ΟΒΕΡΘΑΛ	φαλλίας
ΦΕΔΑ	Ἀξιωματικός
ΒΕΡΘΑ	Παῖς

Χορὸς Ἀναβαπτιστῶν, Στρατιωτῶν, Χωρικῶν καὶ
Παίδων.

Κατὰ τὰ 4530 οἱ Ἀναβαπτισταὶ ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ ἐδήλωσαν τὴν Γερμανίαν. Κατὰ τὰ 4534 ὁ φανατισμὸς ὑπῆρξε μοναδικὸς ἐν τῇ μανίᾳ του. Πάντες οἱ χωρικοὶ οἱ νομίζοντες ἑαυτοὺς προφήτας καὶ οἵτινες οὐδὲν ἐκ τῶν Γραφῶν ἐγίνωσκον, ἢ ὅτι ὀφείλει τις νὰ θυσιάσῃ ἀμειλίκτως τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Κυρίου, ἐγένοντο ἰσχυρότατοι ἐν Βεστφαλίᾳ, πατρίδι τότε τῆς μωρίας. Ἐκυρίευσαν τὴν πόλιν Μύνστερ διώξαντες ἐξ αὐτῆς τὸν ἐπίσκοπον. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἠθίλησαν νὰ ἰδρῦσωσι τὴν θεοκρατίαν τῶν Ἰουδαίων, καὶ νὰ διοικῶνται παρὰ μόνου τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ φονεὺς εὐθέως Ματθίου τινός, τοῦ κυριωτέρου αὐτῶν προφήτου, νεανίας τις ῥάπτῃς τὸ ἐπάγγελμα ἢ κατ' ἄλλους κάπηλος, ὀνόματι Ἰωάννης, γεννηθεὶς ἐν Λουγδούμφ τῆς Ὀλλανδίας, ἐπεβεβαίωσεν ὅτι ὁ Θεὸς φανεῖς αὐτῷ κατ' ὄναρ τὸν ὠνήμασε βασιλεῖα. Τόδειπε καὶ τὸν ἐπίστευσαν.

Ἡ στέψις του ἐτελέσθη μεγαλοπρέσβητα· διατηροῦνται εἰσέτι νομίσματα ἐκ τῶν ὑπ' αὐτοῦ κοπέντων· εἶχεν ὡς οἰκόσημα δύο ξίφη ἐν τῇ αὐτῇ θέσει τῶν κλειδῶν τοῦ Πάπα. Βασιλεὺς καὶ προφήτης συνάμα, ἐξέπεμψε δώδεκα ἀποστόλους ὅπως ἀναγγεῖλωσι τὴν ἀνάρρησίν του εἰς πᾶσαν τὴν κάτω Γερμανίαν, προκηρύττοντες τὴν κοινότητα τῶν κτημάτων καὶ γυναικῶν.

Ὁ προφήτης καὶ βασιλεὺς οὗτος εἶχεν ἀρετὴν τινα οὐχ ἰσπανίαν παρὰ τοῖς τυχερδιώκταις καὶ τυράννοις, τὴν ἀνδρίαν. Ἐπὶ ἔτος ὅλον ὑπερησπίσθη μετὰ καταπληκτικοῦ θάρρους τὸ Μύνστερ κατὰ τοῦ ἐπισκόπου του Βαλδέκ.... Τελευταῖον συνελήφθη ἔνοπλος διὰ προδοσίας τῶν ὀπαδῶν του.

(Κολταίρου Δοκίμιον περὶ τῶν ἡθῶν κτλ. τόμ. Δ'. Κεφ. 432 σελ. 280).

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ.

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ.

ΠΡΑΞΙΣ Α'.

Τὸ θέατρον παριστᾷ τὰς περὶ τὴν Δοδρέχτην πεδιάδας τῆς Ὀλλανδίας. Ἐν τῷ βαθει φαίνεται ὁ Μόσας· δεξιᾷ ἰσχυρὸν φρούριον μετὰ γεφύρας κινητῆς καὶ πύργων· ἀριστερᾷ, ἐπαύλεις καὶ μύλοι ἀνήκοντες εἰς τὸ φρούριον. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους ἐν τῷ προσκηνίῳ, τᾶκκοι σίτου, ἀγροτικαὶ τράπεζαι, θρανία κτλ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Ἐγειρομένης τῆς αὐλαίας, χωρικός τις, παίζων τὸ ἀσκαύλιον προσκαλεῖ τοὺς ἐργάτας τοῦ μύλου καὶ τῆς ἐπαύλεως εἰς τὸ πρόγευμα. Ἐρχόμενοι δ' οὔτοι ἐκ διαφόρων μερῶν κάθηνται παρὰ τὰς τραπέζας καὶ ὑπηρετοῦνται ὑπὸ τῶν γυναικῶν των.

Χορός.

Ἐκόπασεν ἡ μανία τῶν ἀνέμων, καὶ μόνη ἀντηχεῖ ἡ φωνὴ τῶν εὐθύμων ποιμένων. Ἄρκούντως κατετρώχημεν ὑπὸ τῆς ὀμίχλης καὶ τοῦ παγετοῦ· γευθῶμεν ἤδη τὰς ἡδύτητας ἀνεφέλου ἡμέρας.

Παῖς τοῦ μύλου.

Ἐπαυσεν ὁ ἀνεμος, ἔπαυσε καὶ ὁ μύλος κινούμενος. Ἄς ὑπάγωμεν νὰ λάβωμεν τὴν ἑωθινὴν ἡμῶν τροφήν.

Χορός.

Ἐκόπασεν ἡ μανία τῶν ἀνέμων κτλ.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Οἱ ῥηθέντες, ἔπειτα ἡ Βέρθα ἐξερχομένη ἐκ τινος δεξιᾶ κειμένης οἰκίας προχωρεῖ πρὸς τὴν ἄκραν τῆς σκηνῆς.

Τῆς μελλονόμου πλέει

Ἡδέως ἡ ψυχὴ

Εἰς πόθων καὶ ἐλπίδων

Πελάγη εὐτυχῆ.

Ἀῦριον, αῦριον, ὦ χαρά!

Ὅρκου ὑπόσχεσις ἱσρὰ

Ἄδιασπᾶστος θὰ μὲ ἐνώση

Μὲ δὴ γλυκύτετα ἀγαπῶ.

Ἢ εὐτυχία μου, Θεέ, πόση!

Εἰς σέ, Θεέ μου, τὴν χρεωστῶ.

Αὐτὴ ἡ μήτηρ του, ἡ ἰδέα,

Ἐδὼ θὰ ἔλθῃ μετὰ μικρὸν

Νὰ μὲ ζητήσῃ καὶ ὀδηγήσῃ,

Μήτηρ ἐξαιρετος! πρὸς αὐτόν.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Οἱ ῥηθέντες· ἔρχεται ἡ Φέδα ἐνδεδυμένη ὀδοπορικὰ φορέματα. Ἢ Βέρθα τρέχει πρὸς συνάντησίν της, τὴν λαμβάνει ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τὴν ὀδηγεῖ μέχρι τοῦ προσκηνίου. Ἢ Φέδα, κεκμηκυῖα ἐκ τῆς ὀδοπορίας προχωρεῖ βραδέως, καὶ φθάνουσα εἰς τὸ προσκηνίον, ἐναγκαλίζεται τὴν Βέρθαν, τὴν εὐλογεῖ καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν δάκτυλον αὐτῆς τὸ ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου ἀποσταλὲν δακτύλιον τοῦ ἀρραβῶνος.

Βέρθα.

Σεβαστὴ μου μήτηρ, τέλος πάντων ἔφθασες.

Φέδα.

Μ' ἐπερίμενες;

Βέρθα.

Ἄπο πρῶτας.

Φέδα.

Μετὰ μεγαλειτέρας ἔτι ἀνυπομονησίας περιμένει ὁ Ἰωάννης τὴν προσφιλῆ του μελλόνυμφον. ἄ᾽ Ὑπαγε, ὕπαγε, ἀγαπητὴ μητέρα, καὶ ὁδήγησον αὐτὴν ταχέως, με εἶπε καὶ ἐγὼ ἀνεχώρησα.

Βέρθα.

Καὶ ἠθέλησε νὰ ἐκλέξῃ ἐμὲ, πτωχὴν καὶ ὀρφανὴν κόρην καὶ ἄνευ περιουσίας;

Φέδα (φλυαροῦσα μετ' ἀγαθότητος).

Σέ, διότι εἶσαι ἡ ὠραιότερα καὶ σωφρονεστέρα τῶν παρθένων τῆς Δοδρέχτης· καὶ διὰ τοῦτο θέλω αὔριον νὰ ἴδω τὴν ἔνωσίν σας. Διότι ἀπὸ τῆς αὔριον θέλω νὰ με διαδεχθῇ ἡ Βέρθα εἰς τὸ καπηλεῖον καὶ μαγηρεῖον, τὸ ὠραιότερον, σὲ βεβαιῶνω, τὸ πρῶτον τοῦ Λουγδούνου. Ἄλλὰ σπεύσωμεν, διότι ὁ υἱός μου μᾶς περιμένει τὴν ἐσπέραν ταύτην.

Βέρθα.

Δυστυχῶς δὲν δύναμαι! Ὡς ὑποτελὴς δὲν δύναμαι οὔτε νὰ νυμφευθῶ, οὔτε νὰ ἐγκαταλείψω τὸν τόπον τοῦτον ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ

Κόμης Ὀβερθάλ, Κυρίου τοῦ φρουρίου τούτου τοῦ ὁποίου βλέπεις τὰς ὑπερρφάνους ἐπάλξεις.

Φέδα.

Ἄς τρέξωμεν λοιπὸν πρὸς τὸν Κύριον τοῦτον.

(Καὶ σὺρρῶσα αὐτὴν ζητεῖ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ δεξιᾷ πρὸς τὸ φρούριον· ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἀρχίζουσι ν' ἀναβαίνωσι τὴν πρὸς τοῦτο ἄγουσαν κλίμακα ἀκούουσιν ἐξωθεν ψαλμωδίας, καὶ μετ' ὀλίγον παρουσιάζονται τρεῖς ἀναβαπτισταί.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Οἱ ῥηθέντες, Ζαχαρίας, Ἰωνᾶς καὶ Μαθθίας.

Ἡ Φέδα (διακεκομμένη φωνῇ πρὸς τὴν Βέρθαν καὶ καταβαίνουσα μετὰ φόβου τὴν κλίμακα).

Ἄλλὰ ποῖοι εἶνε αὐτοὶ εἰ μαῦροι καὶ τοσοῦτον ἀπαίσιοι τὴν μορφήν;

Βέρθα (πράττουσα τὸ αὐτό).

Λέγουσιν ὅτι εἶνε τρεῖς ὑπουργοὶ τοῦ Ὑψίστου, οἵτινες ἀπὸ τινος καιροῦ διατρέχουσι τοὺς τόπους μας διασπείροντες μεταξὺ ἡμῶν τὰς ἰεράς των διδασκαλίας.

(Οἱ τρεῖς Ἀναβαπτισταὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ λόφου τείνουσι τὰς χεῖρας πρὸς τὸν λαὸν ἐν σχήματι εὐλογίας.)

Πρὸς τὴν πηγὴν τῆς σωτηρίας, πρὸς ἡμᾶς, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, πρὸς ἡμᾶς ἔλθετε, λαοί. (Καταβαίνουνσι καὶ πλησιάζουσι πρὸς τοὺς χωρικούς.)

Πάντες.

Ἀκούσωμεν τοὺς λόγους των! Ἐμπνέονται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ!

Οἱ τρεῖς Ἀναβαπτισταί.

Λαὲ ἀσεβὴ καὶ ἄτολμη! δυστυχὴ λαέ! ὅν ἡ ἁμαρτία ἐτύφλωσε καὶ ἡ ἀδικία ἐπιβαρύνει.

Ζαχαρίας.

Ἐπιθυμεῖτε τέλος πάντων νὰ καταστῆτε κύριοι καὶ ἄρχοντες τῶν ἀγρῶν τούτων, οὓς ἐπὶ μακρὸν ἐγονιμοποίησαν οἱ ἰδρωτῆς σας;

Οἱ τρεῖς Ἀναβαπτισταί.

Πρὸς ἡμᾶς ἔλθετε, λαοί!

Ὁ Ἰωνᾶς (δεικνύων εἰς τινα ἐκ τῶν χωρικῶν τὸ φρούριον).

Θέλεις τὸ ὑπερήφανον τοῦτο φρούριον νὰ ἐξομοιωθῇ μετὰ τὴν ἀχυρὴν σου καλύβην.

Οἱ τρεῖς Ἀναβαπτισταὶ (ὡς ἄνω).

Πρὸς ἡμᾶς ἔλθετε, λαοί!

Μαθθίας.

Ἵποτελεῖς καὶ δοῦλοι, ἐπὶ μακρὸν κάμψαντες τὸ γόνυ καὶ τὸν τράχηλον, οὐδεὶς πλέον ὀφείλει νὰ κύπτῃ, ἐγέρθητε!

Πολλοὶ χωρικοί.

Λοιπὸν τὰ ὠραία ἐκεῖνα φρούρια;

Ζηχάριας.

Θέλουσι περιέλθει εἰς τὴν ἐξουσίαν σας.

Ἔτεροι χωρικοί.

Τὸ δέκατον, καὶ αἱ ἀγγαρσῆαι;

Μαθθίας.

Θέλουσιν ἐκλείψει.

Ἔτεροι χωρικοί.

Καὶ ἡμεῖς οἱ δοῦλοι καὶ ὑποτελεῖς . . .

Μαθθίας.

Ὁ Θεὸς παρέχει ὑμῖν τὴν ἐλευθερίαν σας.

Ἔτεροι χωρικοί.

Καὶ οἱ ἀρχαῖοί μας Κύριοι;

Ἰωνᾶς.

Θέλουσι γίνεαι δοῦλοί σας.

SISMANOGLIO
MEGARO

Ὅλοι ὁμοῦ.

Ἔχουσι δίκαιον ἄς τοὺς ἀκούσωμεν καλῶς·
ὄμιλεῖ διὰ τῆς γλώσσης των αὐτὸς ὁ Θεός. Οὐδὲν
ἤδη ἔχομεν καὶ μετ' ὀλίγον θέλομεν ἔχει τὰ
πάντα. Ναι, θέλομεν ἔχει τὰ πάντα, χωρὶς νὰ
ἐργαζώμεθα. Ἔως τώρα μᾶς κατέθλιβον ἦλθε
καὶ ἡ σειρὰ μας ν' ἀποδώσωμεν τὰ ἴσα. Εἴμεθα
ἰσχυροὶ, εἴμεθα μεγάλοι. Ἡμεῖς πλέον τύραννοι
καὶ οὐδεὶς ἕτερος.

Οἱ τρεῖς Ἀναβαπτισταί.

Πρὸς τὴν πηγὴν τῆς σωτηρίας κτλ.

Οἱ χωρικοὶ ἐξαπτόμενοι.

Τῶν στεναζόντων, τύραννοι,
Φοβήθητε τὰ βέλη.
Θὰ πέσετε ἐν τέλει.
Τὸ θέλει ὁ Θεός.

Ταχέως ὀπλισθῶμεν.
Μὴ μένωμεν ἐμπρός.

Οἱ τρεῖς Ἀναβαπτισταί μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

Εἰς σὲ ἀνήκει, — Θεὲ ἡ Νίκη·
Ρίψον τὸ κράτος τῶν δυνατῶν·
Θεὲ, εὐλόγησον τὴν σημαίαν
Τῶν φιλοχρίστων σου μαχητῶν.

Πάντες.

Ἐκ τῆς παλάμης μας ν' ἀποσπάσῃ
Οὐδεὶς τὰ ὄπλα θὰ θυνηθῇ.

Ὅστις τὸ αἶσχος ἀποτινάσσει
Ζωὴν ἀνθρώπου ζῆ ἀληθῆ·

Ἐμπρὸς γεννητοί.

Φίλοι, ἐμπρός.

Ἦλθε ὥραϊος.

Δόξης καιρός.

Ἐμπρὸς, ἐμπρός.

(Πάντες οἱ χωρικοὶ ὑπὸ τῶν τριῶν διεγερ-
θέντες ἀναβαπτιστῶν ὀπλίζονται διὰ τρικράνων,
σκαπανῶν καὶ ράβδων καὶ ρίπτονται ἐπὶ τῶν
βαθμίδων τῆς κλίμακος τῆς ὀδηγούσης εἰς τὸ
φρούριον).

ΣΚΗΝΗ Ε'.

(Ἀνοίγουσιν αἱ θύραι τοῦ Φρουρίου. Ἐξέρχε-
ται ὁ Ὄβερθαλ περικυκλούμενος ὑπὸ τῶν φίλων
του, μεθ' ὧν συνδιαλέγεται γελῶν. Εἰς τὴν θεάν

του οί χωρικοί ἴστανται, οί δὲ ἀναβάντες τὴν κλίμακα καταβαίνουσιν ἔντρομοι, κρύπτοντες τὰς ῥάβδους, δι' ὧν ἦσαν ὠπλισμένοι. Ὁ Ὀβερθαλ προχωρεῖ ἡσύχως ἐν μέσῳ τῶν χαιμετώντων αὐτὸν χωρικῶν.)

Χορός.

Σέβας καὶ ὑπόκλησις εἰς τὸν κύριον τοῦ φρουρίου!

Ὀβερθαλ (παρατηρῶν τὸ πλῆθος τῶν ἀναβαπτιστῶν).

Ὅποια ἀπειλητικαὶ κραυγαί; ὅποια ἀπαίσια πρόσωπα τολμοῦν νὰ θορυβῶσι τὴν χαρὰν τῆς ἑορτῆς; (Πλησιάζων πρὸς αὐτούς). Δὲν εἶνε ἄρα γε οὗτοι οἱ ἀσεβεῖς, ἐκεῖνοι Ἀναβαπτισταί, οἱ ἐνθερμοὶ Καθαρισταί, οἱ ὀχληροὶ Ἰεροκῆρυκες, οἵτινες διασπείρουσι πανταχοῦ τὰ ὀλέθρια δόγματα τῶν;

Οἱ τρεῖς Ἀναβαπτισταί.

Ἀλλοίμονον, ἀλλοίμονον, ... εἰς ἐκεῖνον! οὐ οἱ ὀφθαλμοὶ ἀνοίγονται μόνον εἰς τὴν πλάνην.

Ὀβερθαλ (παρατηρῶν τὸν Ἰωνᾶν).

Ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὸν γνωρίζω. Ναι, εἶνε ὁ κύρ Ἰωνᾶς, ὁ παλαιὸς σκευοφύλαξ μου, ὃν ἔρριψα ἔξω ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ φρουρίου, διότι μοὶ ἔκλεπτε τὸν οἶνον, ὃν δῆθεν ἐφύλαττεν.

(Πρὸς τοὺς συνοδεύοντας αὐτὸν στρατιώτας, δεικνύων τοὺς τρεῖς Ἀναβαπτιστάς).

Διώξατέ τους ἐντεῦθεν, κτυπῶντες αὐτοὺς διὰ τῆς θήκης τοῦ ξίφους. Ἀπομακρύνετε ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὴν ἀποτρόπαιον αὐτὴν μορφήν.

(Διακρίνων τὴν Βέρθαν, ἣτις προχωρεῖ βραδέως καὶ μεθ' ὑποκλίσεων). ὦ αὐτὴ μ' ἀρέσκει περισσότερον. Τί ἐπιθυμεῖς, ὦραία μου ὑποτελής; Προχώρησον καὶ λάλησόν μοι ἀφόβως.

Βέρθα πρὸς τὴν Φέδαν.

Μῆτέρ μου, πολὺ φοβοῦμαι.

Φέδα.

Μὴ φοβοῦ τίποτε· μένω ἐδῶ πρὸς ἐνθάρρυνσίν σου.

Βέρθα.

Εἰς τὰ ἀφρόνεντα τοῦ Μόσα κύματα ἐκινδύνευον νὰ πνιγῶ . . . καὶ ὁ Ἰωάννης μ' ἔσωσεν, καὶ ἀπὸ ἐκείνης τῆς ἡμέρας ὄρφανὴν καὶ ἐν ἄκρᾳ διατελοῦσαν δυστυχία μ' ἐπροστάτευσεν. Γνωρίζω τὰ δικαίωμα τοῦ κυρίου μου, ἀλλ' ὁ Ἰωάννης μὲ ἀγαπᾷ τρυφερώτατα. Ἴ! ἐπίτρεψον νὰ τὸν ἀγαπῶ ἐπίσης καὶ ἐγώ. Εἶμαι ὑποτελής καὶ δούλη καὶ διάγω βίον δυστυχῆ· ἀλλὰ καίτοι τοιαύτην, μὲ ἤξίωσεν ὁ Ἰωάννης τοῦ ἐρωτός του

καὶ θέλει νὰ μὲ νυμφευθῆ. Ἴδου καὶ ἡ μήτηρ τοῦ ἥτις ζητεῖ διὰ τὸν υἱὸν τῆς τὴν χεῖρα καὶ καρδίαν μου. ὦ! ἐπίτρεψον, σεβαστέ μου κύριε, νὰ κατασταθῶ σύζυγός του.

Ὁβερθάλ (θεωρῶν ἐρωτικῶς τὴν Βέρθαν.)

Τί; νὰ στερηθῶμεν διὰ παντὸς τοσοῦτων θεληγῆτρων καὶ τόσῃς ἀθωότητος; Ὁχι ἡ ὠραιότης σου δικαιοῦται καλητέρας τύχης. Δὲν συγκατανεύω...

Βέρθα καὶ Φέδα.

Δυστυχῆς ἐγώ!

Χορὸς χωρικῶν (ἐκφέρων κραυγὴν ἀγανακτήσεως).

ὦ! Θεέ!

Ὁβερθάλ (στρεφόμενος δεξιᾶ πρὸς τοὺς φίλους του). Εἰς ἐμὲ ἀνήκει τοσαύτη ὠραιότης καὶ χάρις. Εἰς τὴν θεάν αὐτῆς ἡ καρδία μου πάλλει ὑπὸ αἰφνιδίας παραφορᾶς.

(Ἡ Φέδα ἀριστερᾶ, ἐν μέσῳ τῶν χωρικῶν, ἐξυβρίζει αὐτοὺς διὰ χειρονομιῶν ὡς δειλοὺς καὶ τοὺς ἐκτεθεὶς νὰ ὑπερασπισθῶσι τὴν Βέρθαν, καὶ νὰ ζητήσωσι δικαιοσύνην. Οἱ χωρικοὶ ἐκ τῶν ἐλέγχων τῆς ἐρεθισθέντες, προχωροῦσι δι' ἀποφασιστικοῦ καὶ ἀπειλητικοῦ τρόπου πρὸς τὸν Κύριόν των, ὅστις χωρὶς νὰ τοὺς βλέπῃ, ὁμιλεῖ μετὰ τῶν φίλων του. Εἰς τὴν προσέγγισίν των ὁ Ὁ-

βερθάλ στρέφεται καὶ οὗτοι μένουσι κεχηνότες καὶ τρέμοντες).

Ὁβερθάλ (προχωρῶν πρὸς αὐτούς).

Νομίζετε σεῖς δηλαδὴ ὅτι δύνασθε νὰ μὲ ἀνησυχήσητε; Τὸ εἶπον, τὸ θέλω ἐγώ, ὁ ἄρχων καὶ κύριος. Αἱ κραυγαὶ σας εἶνε ὀλιγώτερον ἰσχυραὶ τῶν δακρύων τῆς Βέρθας· νὰ ὑποχωρήσω εἰς τὰ δάκρυα, πιθανόν, ἀλλ' εἰς τὰς ἀπειλάς οὐδέποτε.

(Ἐνῶ λέγει ταῦτα στρατιῶταί τινες ἐκ τῆς ἀκολουθίας του περιστοιχιζουσι τὴν Βέρθαν καὶ Φέδαν καὶ τὰς ὀδηγοῦσιν εἰς τὸ φρούριον. Ὁ Ὁβερθάλ καὶ οἱ φίλοι του τὰς παρακολουθοῦσιν. Οἱ χωρικοὶ ἄφωνοι ἐκ τῆς ἐκπλήξεως καὶ τρόμου ὑποχωροῦσι μὲ κεκυφίαν κεφαλὴν. Ἐξαίφνης ἀκούουσι μακρόθεν τὴν ψαλμωδίαν τῶν ἀναβαπτιστῶν, οἵτινες ἀναφαίνονται εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς. Ὁ λαὸς τρέχει πρὸς αὐτοὺς καὶ γονατίζει πρὸ τῶν ποδῶν των, ἐνῶ οὗτοι ἀπειλοῦσι διὰ τοῦ βλέμματός καὶ τῆς χειρὸς τὸ φρούριον τοῦ Ὁβερθάλ).

ΠΡΑΞΙΣ Β΄.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὸ καπηλεῖον τοῦ Ἰωάννου καὶ τῆς μητρὸς του εἰς τι προάστειον τῆς πόλεως Λουγδούνου. Ἀκούεται ἐξωθεν σκοπὸς ἀντιχοῦρου (valzer). Εἰσέρχεται ὁ Ἰωάννης φέρων φιάλας οἴνου καὶ ζύθου, ἀσάποτίθουσιν ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ μεταβαίνει ν' ἀνοίξῃ τὰς θύρας τοῦ βάθους. Ἐξωθεν τῶν θυρῶν τούτων φαίνονται οἱ χωρικοί, οἵτινες χορεύοντες, εἰσέρχονται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ καπηλείου. Καὶ τινες μὲν ἐξ αὐτῶν κάθονται εἰς τὰς τραπέζας πίνοντες καὶ ἀδόντες, ἐνῶ ἕτεροι ἐξακολουθοῦσι χορεύοντες.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Χορὸς

Συνδεθῶμεν εἰς χορὸν
Ἄσμα ψάλλοντες παιδρὸν.
Δῦριον τοῦ Ἰωάννου
Ἡ χαρὰ θὰ τελεσθῇ.
Τὴν φιλιάτην του παρθένου
Δῦριον θὰ νυμφευθῇ.

Τὸν χορὸν ἀκολουθῶμεν,
Βῆμα στρέφοντες ταχύ.
Κ' εἰς τὸ ζεῦγος εὐχρηθῶμεν
Πολλὰ ἔτη, εὐτυχῆ.

Εἰς τοὺς χορευτὰς ταχέως
Φέρε Ζύθον, Ἰωάννη.
Ἐν ποτήριον καὶ δύο
Δι' ἡμᾶς νομίζεις φθάνει;
Χύσ' ἐδῶ, ἀκόμη χυσε!
Ποῖον χρῶμα! τί ἀφρός!
Ἄληθης, τοῦ βίου εἶσαι
Σὺ, ὦ Ζύθε, θησαυρός.

Ὁ Ἰωάννης (χύνων αὐτοῖς)

Ἴδου, φίλοι μου, ἰδού. (ἐρχόμενος εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς καὶ θεωρῶν πρὸς τὴν θύραν).

Κλίνει ἡ ἡμέρα καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει ἡ μήτηρ μου μετὰ τῆς μνηστῆς μου. ὦ Βέρθα, ὦ εὐτυχία μου! (Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ Ἰωνᾶς, Ματθίας καὶ Ζαχαρίας εἰσέρχονται εἰς τὸ καπηλεῖον καὶ πλησιάζουσιν εἰς τράπεζαν, ὅπου κάθονται πολλοὶ χωρικοί).

Εἷς ἐξ αὐτῶν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ἰωνᾶν.
Μεθ' ἡμῶν εὐρίσκεσθε, πάτερ; Πίνετε ἐν ποτήριον;

SISMANOGLIO
MEGARO

Ἰωνᾶς

Εὐχαρίστως.

Ἰωάννης (κατὰ μέρος καὶ παρατηρῶν πάντοτε πρὸς τὸ βάθος τοῦ θεάτρου).

Ἐνῶ μὲ περιμένει ἡ εὐτυχία, πόθεν εἰς τὴν ψυχὴν μου τὸ ἀνιαρὸν τοῦτο προαίσθημα;

Ἰωνᾶς (διακρίνας τὸν Ἰωάννην, ὃν εἰσέτι δὲν εἶχεν ἴδει).

ὦ Θεέ!

Ζαχαρίας.

Τι ἔχεις;

Ἰωνᾶς.

Ἴδὲ, Ζαχαρία, τὸν νέον τοῦτον . . .

Ζαχαρίας (μετ' ἐκπλήξεως).

Πραγματικῶς . . .

Μαθθίας.

Ναί, οἱ χαρακτῆρες του, ὦ! εἶνε περίεργον!
(Καὶ οἱ τρεῖς χαμηλῆ τῆ φωνῆ).

Ἡ ὁμοιότης εἶνε ἀνήκουστος!

Ἰωνᾶς.

Ἐνόμισα ὅτι βλέπω ζῶντα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὸν προφητάνακτα Δαυὶδ, τὸν προσκυνούμενον ἐν Μύνστερ.

Μαθθίας.

Τὸ θεῖον ἐκείνο καὶ θαυματουργὸν εἰκόνισμα, τὸ ἀπολαῦον τοσοῦτου σεβασμοῦ ἐν Βεστφαλίᾳ.

Ἰωνᾶς.

Φίλοι σιωπᾶτε* (Δεικνύων τὸν Ἰωάννην, ὅστις ῥεμβάζων δὲν τοὺς παρατηρεῖ). Τίς ὁ ἄνθρωπος οὗτος;

Χωρικός

Λέγεται Ἰωάννης, εἶνε ὁ κύριος τοῦ καπηλείου, ἄνθρωπος ἐξαιρέτου ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ τρομεροῦ βραχίονος.

Ἰωνᾶς (πάντοτε χαμηλῆ φωνῆ πρὸς τὸν χωρικόν).

Ἔχει ἐξάψεις;

Χωρικός

Βεβαιότατα.

Ἰωνᾶς

Εἶνε γενναῖος;

Χωρικός

Καὶ εὐλαβής! Γνωρίζει ἐκ στήθους ὅλην τὴν Γραφήν.

Ζαχαρίας (μυστικῶς πρὸς τοὺς συντρόφους του καθημένους ἀριστερᾶ παρὰ τὴν τράπεζαν)*

Φίλοι, δὲν εἶνε οὗτος ὁ προσδοκώμενος ἀπόστολος;

Οἱ τρεῖς Ἀναβαπτισταί.

Ναί ἐκεῖνος, ὃν πρὸς ὑποστήριξιν ἡμῶν ἀπέ-
στειλεν ὁ Θεός.

(Ἐξακολουθοῦσι συνδιαλεγόμενοι χαμηλῆ
φωνῇ· οἱ δὲ χωρικοὶ ἐπαναλαμβάνουσι τὸν χορὸν)

Ἰωάννης.

Ἡ νύξ εἶνε σκοτεινὴ· φίλοι, σᾶς ὁμιλῶ εἰλι-
κρινῶς καὶ ἐλευθέρως. Περιμένω τὴν μητέρα
μου καὶ τὴν Βέρθαν· Ὑπάγετε νὰ ἀναπαυθῆτε.

Οἱ χωρικοὶ (ἐξερχόμενοι χορεύοντες).

Ἀναχωρήσωμεν, διότι περιμένει τὴν ἐρωμένην
του. Ἡ καρδιά του πάλλει ὑπὸ ἔρωτος καὶ ἐλ-
πίδος. Ἄς ἀναχωρήσωμεν. Καλὴν νύκτα, φίλε,
καλὴν νύκτα.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ὁ Ἰωῆς, Ματθίας, Ζηχαρίας ἐγείρονται καὶ
πλησιάζουσι τὸν Ἰωάννην.

Ἰωῆς (πλήττει τὸν ὄμον του).

Φίλε Ἰωάννη, ὅποια σκέψεις καταθλίβει τὸ
πνεῦμα σου;

Ἰωάννης

Περιμένω τὴν μητέρα μετὰ τῆς μνηστῆς μου·
καὶ εἶμαι ἀνήσυχος ἐκ τῆς βραδύτητός των,

καὶ μάλιστα διότι τὴν προηγουμένην νύκτα
ἀπαίσιον ὄνειρον ἐθορύβησε τὸ πνεῦμα μου.

Καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ.

Ὅποῖον; λάλησον, φίλε!

Ἰωάννης.

Ἄς φωτίσῃ πρὸς θεοῦ ἡ ἐπιστήμη σας τὴν
ἀσθενῆ μου διάνοιαν ἐπὶ φαντάσματος αἱματη-
ροῦ, τρομεροῦ, ὅπερ δις ὠνειρεύθην κοιμώμενος·
(μετὰ φωνῆς μυστηριώδους). Ὑπὸ τὰς εὐρείας
ἀψίδας μεγαλοπρεποῦς ναοῦ ἔμενον ὄρθιος! . . .
ὁ λαὸς ἐγρονυπέτει πρὸ ἐμοῦ, ἔχοντας ἐσεμμένον
τὸ μέτωπον διὰ βασιλικοῦ διαδήματος. Ἄλλ' ἐνῶ
οὔτοι ἐψαλλον τὸν ἱερὸν ψαλμὸν: αἶναι ὁ
ἐκλεκτὸς τοῦ θεοῦ, ὁ Δαβὶδ, ὁ Μεσσίας, ὁ ἀλη-
θῆς τοῦ Θεοῦ υἱός!· ἐγὼ ἀνεγίνωσκον ἐπὶ μαρ-
μάρου διὰ πυρίνων χαρακτῆρων γεγραμμένας τὰς
λέξεις α' Ἀλλοίμονον εἰς σέ!· Ἡ χεῖρ μου ζητεῖ νὰ
ξιφουλκήσῃ, ἀλλὰ ποταμὸς αἵματος μὲ περικυ-
κλόνει. Εἰς μάτην πρὸς ἀποφυγὴν του ἀνέβην
ἐπὶ τινος θρόνου, ὁ ποταμὸς παρέσυρε καὶ ἐμέ
καὶ τὸν θρόνον!! Ἐν μέσῳ τῶν βροντῶν καὶ
ἀστραπῶν, ἐνῶ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Θεοῦ ἔ-
συρε ὁ Σατανᾶς τὴν ψυχὴν μου, ἠγείρετο ἐκ τῆς
γῆς μία κραυγὴ α' Ἐσο ἐπικατάρατος· Συγχρό-
νως ὁμοῦς ὑψώθη πρὸς τὸν Οὐρανὸν φωνὴ ἀθωό-

τητος ἐπαναλαμβάνουσα: α' Ελεος» καὶ μόνην
τὴν φωνὴν ταύτην ὁ Οὐρανὸς ἤκουσεν!

Οἱ τρεῖς Ἀναβαπτισταί.

Μὴ φοβοῦ παντελῶς· τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ
ὄνειρον ἀναγγέλλει τῆς θείας Προνοίας τὴν θέλησιν
καὶ προαγγέλλει τὸ μέλλον σου.

Ἰωνᾶς.

Ναί, τὸ θεῖον φῶς μᾶς ὁδηγεῖ καὶ οὐδέποτε
μᾶς ἀπαταῖ. Ἰωάννη, θὰ βασιλεύσης.

Καὶ οἱ τρεῖς.

Ἰωάννη, θὰ βασιλεύσης·

Ἰωνᾶς.

Ὁ Θεὸς σοὶ τὸ βεβαιοῖ διὰ τῆς φωνῆς ἡμῶν.

Καὶ οἱ τρεῖς.

Ἰωάννη, θὰ βασιλεύσης.

Ἰωάννης.

Ἐγὼ, φίλοι μου; μὴ τὸ συλλογιζέσθε. Ὑπάρ-
χει ἐν ἄλλο κράτος, εἰς ὃ πρὸ πολλοῦ ἀποβλέ-
πω· εἶσαι σὺ Βέρθα μου, μόνη εὐτυχία μου. Ἐάν
βασιλεύσω ἐπὶ τῆς καρδίας σου δι' ἐμὲ τότε
τὸ ὠραιότερον βασίλειον δὲν ἔχει τὴν ἀξίαν
τῆς ἀχυρίνης ταύτης καλύβης, τῆς μαγικῆς κα-
τοικίας τῆς εἰρήνης καὶ τοῦ Ἑρωτος!

Οἱ τρεῖς Ἀναβαπτισταί.

Τί μωρία! τί λέγεις; Θὰ περὶφρονήσης δόξαν

καὶ θρόνον; Πορεύθητι μεθ' ἡμῶν, ἀκολούθησόν
μας καὶ θέλεις βασιλεύσει.

Ἰωάννης

Ἄντι βασιλικῆς πομπῆς διὰ τὸν νυμφικὸν
αὐτῆς κοιτῶνα ἔδρεψα τὰ ἄνθη τῶν ἀγρῶν.
Τὴν ἐσπέραν ταύτην τὴν περιμένω. (Μετὰ περι-
παθείας). Τὴν ἐσπέραν ταύτην προκρίνω τοῦ ὡ-
ραιότερου βασιλείου τὴν ἀχυρίνην καλύβην μου,
γλυκὸ ἄσυλον τοῦ ἔρωτος, ὅπου θέλω νὰ ζήσω
καὶ ἀποθάνω, ὅπου ἡ Βέρθα ἔσεται πάντοτε ἡ
βασιλισσα καὶ ἀγάπη μου.

Ὁμοῦ

Ὡ χαρά! ὦ ὑπερτάτη εὐτυχία! ν' ἀγαπᾶ
τις καὶ ἀνταγαπᾶται. Οὐδένα ἄλλον ἐκτὸς αὐτῆς
θέλω ἐνταῦθα. Ὑπάγετε, φύγετε μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ.

Οἱ τρεῖς Ἀναβαπτισταί.

Ὅποια μωρία! νὰ περὶφρονῇ τὴν ὑπερτάτην
Ἀρχήν. Ἐλθέ μεθ' ἡμῶν, ἀκολούθησόν μας καὶ
μετ' οὐ πολὺ θέλεις βασιλεύσει. (Ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Δόξα τῷ Θεῷ, φεύγουν· ἡ ὀλεθρία των θεὰ
θορυβεῖ τὴν εὐτυχίαν μου! — Ναὶ αὔριον, αὔ-
ριον θὰ τελεσθῇ ὁ γάμος μου. Ὅποια εὐτυ-

χία! . . . (Πλησιάζων εἰς τὴν θύραν καὶ εἰς τὰ ἐν τῷ βάθει τῆς σκηνῆς παράθυρα). Ἄλλ' ὁποῖος θόρυβος ἰππέων καὶ ἵππων ἀντηχεῖ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν παρὰ τὴν οἰκίαν μου;

ΣΚΗΝΗ Δ΄

Ἡ Βέρθα εἰσέρχεται τρέχουσα, ὠχρὰ, λυσικομος καὶ γυμνόπους, καὶ ῥίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἰωάννου.

Ἰωάννης, κραυγάζων.

Βέρθα! . . . ἀγαπητὴ μου! ἅ! πόθεν ὁ φόβος σου;

Βέρθα (ἀσθμαίνουσα).

Σῶσον με πρὸς Θεοῦ ἐκ τῆς μανίας τοῦ τυράννου. Ποῦ νὰ φύγω, ποῦ νὰ κρυφθῶ;

Ἰωάννης.

Ἐκεῖ! (Δεικνύων αὐτῇ κρούπτην τινα).

Βέρθα.

(Παρὰ τὴν κλίμακα τῆς κρούπτης μετὰ λυπηρὰς φωνῆς) τρέμω εἰσέτι ἐκ τῆς φρίκης· σῶσόν με, ὕψιστε, ἐκ τοῦ θανάτου· κρύψον με ἐκ τῶν βλεμμάτων καὶ τῆς μανίας του.

(Εἰς τὸ βάθος τοῦ θεάτρου φαίνεται εἰς ἐπιλοχίας μετὰ τινων στρατιωτῶν).

ΣΚΗΝΗ Β΄. (*)

Οἱ αὐτοί, εἰς ἐπιλοχίας καὶ στρατιῶται.

Ἐπιλοχίας.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ κυρίου μου οὐχὶ μακρὰν τῶν ὄχθων τούτων ὠδήγουν πρὸς τὸ φρούριον τοῦ Χάρλεμ δύο δεσμώτιδας. Ἄλλ' ὅτε ἐπλησιάζον πρὸς τὴν καλύβην σου ἐν μέσῳ τῶν σκοτεινῶν ἐλιγμῶν τοῦ πυκνοῦ δάσους ἢ μία ἐξαίφνης ἐδραπέτευσεν . . . Εἶπέ μοι ἀμέσως, καὶ ἐκρύφθη;

Ἰωάννης.

Δὲν γνωρίζω τίποτε.

Ἐπιλοχίας (παρατηρῶν αὐτόν).

Εἴξευρε ὅτι ἐὰν ἀληθῶς τὸ γνωρίζεις καὶ τὸ κρύπτεις οὐδόλως θέλει σὲ ὠφελῆσει . . . θέλω σὲ ὑποχρεῶσαι νὰ τὴν παραδώσης.

Ἰωάννης (μετ' ἀγανακτήσεως).

Ἐγὼ, ἐγὼ! προτιμῶ, ν' ἀποθάνω!

(*) Ὁ Ἰταλὸς μεταφραστὴς μετέβαλε τὰ ἐν τῇ σκηνῇ ταύτῃ πρόσωπα ἰσως ἐνεκα τῆς μουσικῆς, εἰσαγαγὼν ἀντὶ τοῦ Ἐπιλοχίου αὐτὸν τὸν ἀρχοντα Ὁβερθάλ λέγοντα αὐτὰ ταῦτα, ἃ λέγει καὶ ὁ ἐπιλοχίας. Ἐπειδὴ ἡ μεταβολὴ αὕτη ἐφάνη ἡμῖν ὑπερβολικῶς διαστρέφουσα τὴν ἀλήθειαν δὲν ἐνομίσαμεν εὐλογον νὰ τὴν παρακολουθήσωμεν.

Ἐπιλοχίας (μετ' ἀγανακτήσεως).
Τί πρὸς ἐμὲ εἰάν σὺ ζήσης ἢ ἀποθάνης.
Ἄλλ' εἰάν δὲν τὴν παραδῶσης εἰς τὴν στιγμήν,
θά' ἴδης πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου φονευομένην τὴν
μητέρα σου.

Ἰωάννης (τείων ἰκέτιδας χειρας).
Τὴν μητέρα μου! . . . ἔλεος . . . ἔλεος . . .

Ἐπιλοχίας (γελῶν).
Τὸ μέσον ἐξαιρέται! . . . λοιπὸν ἀποφάσισον !
Ἰωάννης.

Σκληρὲ, ἀν θέλῃς αἶμα,

Τὸ αἷμά μου ἰδοῦ.

Ἄλλὰ πρὸς τὴν μητέρα
Φιλάνθρωπος φανοῦ.

Ἐπιλοχίας.

Τὴν καρδίαν μου νὰ κάμψῃς

Ζητεῖς μάτην δυστυχῆ.

Σπεῦσον, σπεῦσον, κινδυνεύει

Τῆς μητρὸς σου ἡ ζωὴ.

Λοιπὸν λέγε.

Ἰωάννης.

Μεταξὺ μας

Κριτὴν θέτω τὸν Θεόν,

Κ' ἐπὶ σοῦ τοῦ μητραλοίου

Προκαλῶ τὸν κεραυνόν.

Ὁ Ἐπιλοχίας νεύει εἰς τοὺς στρατιώτας νὰ
φέρωσι τὴν Φέδα.

Ἐν τούτοις ἡ Βέρθα ὠχρὰ καὶ τρέμουσα ὑπ-
ανοίγει τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ παραπέτασμα. Ὁ Ἰω-
άννης προχωρεῖ ἐν βῆμα πρὸς αὐτήν, ἀλλὰ τὴν
στιγμὴν ταύτην ἡ Φέδα συρομένη ὑπὸ τῶν
στρατιωτῶν φαίνεται εἰς τὴν θύραν τοῦ βάθους
καὶ πίπτει κατὰ γῆς τείνουσα τὰς χεῖρας πρὸς
τὸν υἱὸν τῆς. Ἐνῶ οἱ στρατιῶται ἐγείρουσι τὸν
πέλεκυν κατὰ τῆς κεφαλῆς τῆς ὁ Ἰωάννης ἐκ-
βάλλει κραυγὴν, καὶ ὠθεῖ τὴν Βέρθαν πρὸς τοὺς
στρατιώτας Ὁ ἐπιλοχίας τὴν πλησιάζει.

Ἰωάννης (πρὸς τὴν Βέρθαν μετ' ἀπελπισίας).

Ἰπαγε, Βέρθ' ἀνάγκη

Τὸ ἀπαιτεῖ σκληρά.

(Οἱ στρατιῶται σύρουσιν ἡμιθανῆ τὴν Βέρθαν.

Ὁ Ἰωάννης ἐκτὸς ἑαυτοῦ πίπτει ἐπὶ τινος ἐδρας.

Ἡ Φέδα ἐγκαταληφθεῖσα ἐλευθέρα, προχωρεῖ
κλονιζομένη).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Ἰωάννης καὶ Φέδα.

Ἰωάννης (συνερχόμενος εἰς ἑαυτὸν καὶ ἀνακα-
λῶν τὰ γενόμενα).

Φεῦ! τί εἶπον! προτιμότερος ὁ θάνατος . . .
σπεύσωμεν!

Φέδα (πίπτουσα εἰς τὰ γόνατά του καί ἐναγ-
καλιζομένη αὐτά.)

ὦ τέκνον μου! προσφιλέσ μοι τέκνον, ἔσο εὐ-
λογημένον. Ἀπέδειξας ὅτι ἀγαπᾷς τὴν δυστυχῆ
σου μητέρα περισσότερον καί αὐτῆς τῆς προσ-
φιλεστάτης σου συζύγου (μετὰ παραφορᾶς) Ὑπὲρ
τὴν ζωὴν σου ἔδωκας εἰς τὴν μητέρα σου θου-
σιάζων δι' αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν σου! ὦ! μέχρις
Οὐρανοῦ ἐγερθῆτω ἡ παράκλησίς μου καί ἡ εὐλο-
γία τοῦ Κυρίου ἔστω πάντοτε ἐπὶ σοῦ.

Ἰωάννης (ψυχρῶς) *

Ναί, ἔπραξα τὸ χρέος μου!

Φέδα (θεωροῦσα αὐτόν)

ὦ Θεέ μου! ὁποῖα νεκρικὴ ὠχρότης! Δάκρυ
δὲν ῥέει ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν σου! Τί; δὲν τολμᾷ
ἡ λύπη σου νὰ ἐκραγῇ πρὸ ἐμοῦ! Ἄλλ' ἐγώ,
τέκνον μου, ἔρχομαι νὰ συγκλαύσωμεν.

Ἰωάννης (ψυχρῶς).

Βίς τί ἤθελον ὠρελήσει τὰ παράπονα καί οἱ
θρῆνοι. Πρέπει νὰ ὑπακούωμεν εἰς τοὺς εὐγενεῖς

(*) Τὸ ἐντεῦθεν λοιπὸν μέρος τῆς σκηνῆς παρέλειψεν
ὁ ἰταλὸς μεταφραστῆς.

καί ἄρχοντας! Αἱ γυναῖκες, ἡ περιουσία καί τὰ
τέκνα μας ἀνήκουσιν εἰς αὐτούς. Ἡμεῖς ὀφείλο-
μεν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῶν νὰ κλίνωμεν τὸν αὐχένα
καί νὰ σιωπῶμεν.

Φέδα.

Δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀκούω οὕτω λαλοῦντα τὸν
υἱόν μου. Μήπως διαβουλεύεσαι τι;

Ἰωάννης.

Ὅχι, μητέρα μου! Ἄλλ' εἶνε ἀργά, ἔχεις ἀ-
νάγκην ἀναπαύσεως. Ἄφες με! (Μετ' ἀνυπομο-
νησίας). Τὸ θέλω.

Φέδα.

Μοὶ ἐμπνέεις τρόμον. Σὲ ἀφίνω. (Μετὰ τρυ-
φερότητος). Ἀῦριον!

Ἰωάννης (δι' ἤθους ψυχροῦ καί ἀπαθοῦς).

Ἀῦριον! (Ἡ Φέδα εἰσέρχεται εἰς τὸ πρὸς τὰ
δεξιὰ δωμάτιον).

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Ἰωάννης (μόνος μὴ δυνάμενος πλέον νὰ περι-
στείλῃ τὴν ἀγανάκτησίν του).

Μανία, ἥτις διασχίζεις τὴν καρδίαν μου, ἔδη-
γησον τὸν βραχίονά μου! Ὁ Θεὸς δὲν ῥίπτει
τὸν κεραυνόν του κατὰ τῶν ἀχρείων τούτων

κεφαλῶν! Λοιπὸν ἐγὼ νὰ τοὺς τιμωρήσω, ἐγὼ νὰ τοὺς θανατώσω! Ἀλλὰ ποῖον νὰ θυσιάσω; . . ποῖον νὰ πλήξω; . . . ὄλους! !! ὀρκίζομαι νὰ πλύνω ἐν τῷ αἵματι τῶν τῆν ὕβριν καὶ προσβολὴν μου! Ναι, ἐν τῷ αἵματι τῶν! ἀλλὰ πῶς; . .

(Ἀκούεται ἐν τῷ βάθει ὁ ψαλμὸς τῶν τριῶν Ἀναβαπτιστῶν).

Πρὸς ἡμᾶς, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, πρὸς ἡμᾶς ἔλθετε λαοί! ἄλλως ἀλλοίμονον ὑμῖν, ἀλλοίμοιοι!

Ἰωάννης.

Ἦνε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ: ὁ Θεὸς μοὶ τοὺς ἀποστέλλει ὅπως με βοηθήσωσι εἰς τὴν ἐκδίκησίν μου.

(Ἦσαν εἰς τὸ βάθος τοῦ θεάτρου καὶ ἀνοίγει τὴν θύραν, ἐξ ἧς εἰσέρχονται οἱ τρεῖς Ἀναβαπτισταί.)

ΣΚΗΝΗ Η'.

Ἰωᾶς, Ματθίας, Ζαχαρίας καὶ Ἰωάννης.

Ἰωάννης (χαμηλῆ φωνῆ)

Εἰσέλθετε ἡ μήτηρ μου κοιμᾶται· εἰσέλθετε, εἴμεθα μόνοι! Δὲν μοὶ εἶπτε πρὸ ὀλίγου, ἐρμηνεύοντες τὸ μέγα μυστήριον τῶν ὀνείρων μου, ἀκολουθήσον ἡμᾶς καὶ θέλεις βασιλεύσει;

Ἰωᾶς.

Ναι, σοὶ προσφέρω τὸ βασιλικὸν στέμμα.
Ἔσο βασιλεὺς!

Ἰωάννης.

Ἀλλὰ τότε δύναμαι νὰ πλήξω τοὺς ἐχθρούς μου; . .

Ματθίας καὶ Ζαχαρίας.

Ἐν τῇ φωνῇ σου θέλουσι εξαφανισθῆ ὑφ' ἡμῶν.

Ἰωάννης.

Θὰ δυνηθῶ νὰ θυσιάσω καὶ αὐτὸν τὸν κατάρατον Ὁβερθάλ;

Ἰωᾶς.

Ἀὐτὴν τὴν ἐσπέρην.

Ἰωάννης.

Λοιπὸν τί πρέπει νὰ πράξω; λέγετε καὶ σᾶς ἀκολουθῶ.

Ζαχαρίας.

Ἰπὸ ζυγὸν βαρείας
Στενάζων τυραννίας,
Μεσσιὰν σωτηρίας
Ζητεῖ τῆς Γερμανίας
Ὁ δυστυχὴς λαός.

Εἰς τ' ὄνομά σου μόνον
Θά πέσουν τὰ δεσμά του.
Τῶν ἱερῶν ἀγώνων
Προστάτης ὁ Θεός.

Ἰωάννης.

Τί λέγετε;

Ἰωνᾶς.

Ὁ Θεός, τοῦ ὁποίου εἶπεθα διερμηνεῖς, ὁ Θεός
διὰ βεβαίων σημείων ἀπεκάλυψεν ἡμῖν τὸν ἐκ-
λεκτὸν τῶν αἰωνίων αὐτοῦ βουλῶν. (ισχυρῶς)
Ἰωάννη! ὁ Θεός αὐτὴν τὴν νύκτα δὲν ἐφάνερωσε
τὴν ὑπερτάτην αὐτοῦ βουλήν;

Ἰωάννης (τεθορουημένος).

Ἀληθῶς λέγεις.

Ἰωνᾶς.

Λοιπὸν ἐλθέ μεθ' ἡμῶν, ἀδελφέ, ἐλθέ.

Καὶ εἰ τρεῖς ὁμοῦ.

Ὁ Θεός σὲ καλεῖ νὰ ἐκπληρώσῃς ἱερὰν ἀπο-
στολήν. Εἰς τὰς χεῖράς σου ἐμπιστεύεται τὴν
σημαίαν του. Μετ' αὐτῆς φανοῦ εἰς τὰς τάξεις
μας καὶ ἡ ἀλαζὼν πληθὺς τῶν μεγάλων θέλει
ὡς κόνις ἐξαφαινοῦν. Ἐπειδὴ ὁ Θεός σ' ἐξελέ-
ξατο ἐπὶ τῆς γῆς ὅπως πλήξῃς καὶ τιμωρήσῃς
τοὺς τυράννους.

Ἰωάννης.

Ναί, ὁ Θεός ὅστις με καλεῖ καὶ ὁδηγεῖ, πολ-
λάκις ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός διεφώτισε τοὺς
ὀφθαλμούς μου. Ὡ Θεε! ἐνδίδω καὶ ὑπακούω.
Ναί· θέλω πορευθῆ ὑπὸ τὴν ἱερὰν σου σημαίαν
ὅπως μεταβάλω αὐτοὺς εἰς κόνιν· ἐπειδὴ ὁ βρα-
χίων σου μ' ἐξελέξατο ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπως πλή-
ξω καὶ τιμωρήσω τοὺς τυράννους!

Ματθίας.

Δὲν γνωρίζεις ὅτι εἰς τὴν Γαλλίαν ἀγνή τις
ἤρως ὑπὸ θαίων ὡς οὐ ὄραμάτων ἐμπνευσθεῖσα,
ἡ Ἰωάννα Δ' Ἄρκ ἔσωσε ποτε τὴν πατρίδα της.

Ἰωάννης.

Τὸ γνωρίζω, ἀγῶμεν!

Ζαχαρίας.

Ἄλλ' ὡς ἀπόστολος τοῦ Οὐρανοῦ σκέφθητε
ὅτι διέρρηξας πάντα μετὰ τοῦ κόσμου δεσμὸν
καὶ ὅτι δὲν θέλεις ἰδεῖ πλέον τὴν μητέρα καὶ
τὸν οἶκον σου.

Ἰωάννης.

Τὴν μητέρα μου;

Ματθίας καὶ Ζαχαρίας.

Τοῦ λοιποῦ θά ᾔναι διὰ σὲ ὡς ξένη!

Ἰωνᾶς.

Ἄς ἀναχωρήσωμεν ἢ ἄς ἐγκαταλείψωμεν τὰ
σχέδιά μας.

Ἰωάννης.

Ν' ἀναχωρήσωμεν χωρὶς νὰ ἴδω τὴν μητέρα μου;

Οἱ τρεῖς Ἀναβαπτισταί.

Ἀνάγκη. Τὸ θέλει ὁ Θεός.

Ἰωάννης.

ᾧ διὰ τελευταίαν χάριν, πρὶν ἀπομακρυνθῶ ἐπιτρέψατε νὰ τὴν ἴδω μίαν ἔτι φορὰν. (Πλησιάζων πρὸς τὸ δωμάτιόν της) Σιωπή! . . . κοιμάται! (τείνει τὸ οὖ; καὶ ἀκούει) Ἐν τῷ ὕπῳ αὐτῆς ψιθυρίζει εὐχὴν τινα! (ἀκούων προσηκτικώτερον) Δέστε ὑπὲρ ἐμοῦ! (ἀκούων καὶ ἐπαυλαμβάνων τὰς λέξεις τῆς μητρὸς του). Ναὶ ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ τέκνου της, καὶ τὸ τέκνον της τὴν ἐγκαταλείπει. Ὁχι, ὄχι, φύγετε ἄνευ ἐμοῦ! Ἐὰ μείνω πλησίον της! Ἡ μήτηρ μου εἶνε τὸ μόνον ἀγαθόν, ὅπερ ἐν τῷ κόσμῳ μοὶ ἐναπολείπεται.

Οἱ τρεῖς Ἀναβαπτισταί.

Καὶ ἡ ἐκδίκησις καὶ ἡ ἐλπίς τοῦ νὰ ἴδῃς πίπτοντας τοὺς τυράννους μας;

Ἰωάννης (βλέπων πάντοτε πρὸς τὰ δεξιὰ μετὰ λύπης καὶ στοργῆς).

Μῆτερ μου!

Οἱ τρεῖς Ἀναβαπτισταί.

Καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ προσφερόμενον στέμμα εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς καὶ ἐκδικητὰς του;

Ἰωάννης.

Μῆτερ μου!

Οἱ Ἀναβαπτισταί.

Ἱερὰ μανία, ἣτις διαφλέγει τὴν καρδίαν μας θραύσον τοὺς δεσμοὺς ματαίως ἀγάπης. Ἐλθέ' ὁ Θεὸς σὲ καλεῖ, δάφνη ἀθάνατος κατέρχεται διὰ τὴν κεφαλὴν σου ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ Οὐρανοῦ.

Ἰωάννης (πρὸς τοὺς Ἀναβαπτιστὰς).

Μίαν μόνην σὰς παρακλῶ στιγμὴν, μίαν μόνην.

Οἱ Ἀναβαπτισταί.

Ἰδοὺ ἡ ὥρα . . . ἐλθέ, ἀκολουθήσον μας.

Ἰωάννης.

Τοῦλάχιστον κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του ἄς ἐναγκαλισθῇ ὁ υἱὸς τὴν μητέρα του. Οἱ Ἀναβαπτισταί (χαμηλὴ φωνὴ καὶ σύροντές τον).

Καὶ ἡ ἐκδίκησις καὶ ἡ ἐλπίς τοῦ νὰ ἴδῃς πίπτοντας τοὺς τυράννους μας;

Ἐὖ Ἰωάννης συρόμενος παρ' αὐτῶν καὶ τείνων τοὺς βραχίονας πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς μητρὸς του, (χαμηλὴ φωνή)

ᾧ μῆτερ, χαιρε!

Στέγη πατρώα,
Δὲν θὰ σὲ ἴδω

Πλέον ποτέ.

Ἄλλ' ὅπου τρέξω,
 Ὅπου ὑπάγω
 εἰς τὴν ψυχὴν μου
 Ἐὰ ἔχω σέ.

(Οἱ τρεῖς Ἀναβαπτιστὶ σύρρυσιν βραδέως τὸν Ἰωάννην πρὸς τὴν θύραν. Ἡ σκηνὴ μένει κενή. Ἐν τούτοις ὁ Ἰωάννης ὠχρὸς καὶ τεθλιμμένος εἰσέρχεται ἐκ νέου εἰς τὴν σκηνὴν, τρέχων μέχρι τῆς θύρας τοῦ δωματίου τῆς μητρὸς του, ἔπειτα ἰστάμενος πρὸς στιγμὴν λέγει)

Μίαν εἰσέτι σὰς παρακαλῶ στιγμὴν. Ἄ! ὄχι! εἰάν τὴν ἐναγκαλισθῶ δὲν θὰ δυνηθῶ ν' ἀναχωρήσω. Ὁ Θεὸς μὲ καλεῖ, ἄγωμεν!

(Ἀναχωροῦσι πάντες)

ΠΡΑΞΙΣ Γ'.

Τὸ θέατρον παριστᾷ τὸ στρατόπεδον τῶν Ἀναβαπτιστῶν ἐν τινὶ ὄρει τῆς Βιταφαλίας. Ἐνώπιον τοῦ θεατοῦ φαίνεται παγωμένη λίμνη, ἣτις ἐκτεινομένη ἐπ' ἄπειρον, ἀφανίζεται ἐν τῇ ομίχλῃ καὶ τοῖς νέφεσιν. Δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τῆς λίμνης ἀρχαῖον δάσος. Ἐκ τοῦ ἐπίρου μέρους τῆς λίμνης φαίνονται αἱ σκηναὶ τῶν Ἀναβαπτιστῶν. Ὁ ἥλιος πλησιάζει πρὸς τὴν Δύτιν. Ἀκούεται μακρόθεν πολεμικὸς κρότος, ὅστις βαθμηδὸν αὐξάνει καὶ προχωρεῖ. Δεξιῶθεν ἰσορρομῶσιν εἰς τὴν σκηνὴν στρατιῶται Ἀναβαπτισταί. Γυναῖκες καὶ παιδιὰ, ἐξερχόμενα τοῦ στρατοπέδου προὔπαντῶσιν αὐτοὺς, καθ' ἣν στιγμὴν ἕτερον στίφος στρατιωτῶν εἰσέρχεται ἀριστερῶθεν, σῶρον σιτηροδεσμίους πολλοὺς αἰχμαλώτους, ἀνδρας καὶ γυναῖκας πλουσιῶς ἐνδεδυμένας, βαρώνους, Κυρίας, ἕνα μοναχὸν, παιδιὰ κτλ.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ὁ Ματθίας καὶ ὁ Χορὸς (δεικνύων τοὺς αἰχμαλώτους).

Θάνατος εἰς τὰ τέκνα

Τοῦ ἀσεβοῦς Ἰουδα.

Ἰδοὺ ἡ ἐκατόμβη

Ἦν ὁ Θεὸς ζητεῖ.

Κοπήτ' ὁ στάχυς,
 Ἡ δρῦς κοπήτω·
 Ἡ γῆ, ὦ φίλοι,
 Πυρὶ μιχθήτω.
 Οὐδὲν εὐρέτω
 Ἡ τυραννία·
 Οὔτω ἡ θεία
 Θέλει βουλή.

*Απαντες ὑψοῦσι τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Οὐρανόν.
 Δόξα ἐν Ὑψίστοις, Δόξα!

Μαθθίας.

Ἐκάλυπτον οἱ μοχθηροὶ τὴν γῆν, ἀλλ' ἐν τέλει ἀπέτισαν τὴν ποινὴν τῶν κακουργημάτων των. Ὁ προφήτης ἐν τῇ ὀργῇ του ἀνέτρεψεν αὐτοὺς ὑπὸ τοὺς πόδας μας.

Ὁ Χορὸς.

Θάνατος εἰς τὰ τέκνα
 Τοῦ ἀσεβοῦς Ἰούδα.
 Ἴδοὺ ἡ ἐκατόμβη,
 Ἦν ὁ Θεὸς ζητεῖ.

(Αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά ὀρχοῦνται περὶ τοὺς αἰχμαλώτους, οἵτινες ὀδηγηθέντες ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θεάτρου γονοπετοῦσιν. Αἱ πελέκεις ἐγείρονται κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν).

ΣΚΗΝΗ Β'.

Οἱ αὐτοὶ καὶ Μαθθίας (τιθέμενος πρὸ τῶν αἰχμαλώτων καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς στρατιώτας). Στῆτε! . .

Εἰς τῶν τριῶν Ἀναβαπτιστῶν.

Τί; ἡ καρδίᾳ σου αἰσθάνεται οἶκτον;

Μαθθίας.

*Ὅχι. ἀλλ' οἱ εὐγενεῖς οὗτοι κύριοι δ' ἄντανται νὰ πληρώσωσι λύτρα καὶ οὔτω νὰ φεισθῶμεν τῆς ζωῆς αὐτῶν.

(Οἱ αἰχμαλῶτοι ὀδηγοῦνται εἰς τὸ ἀριστερόθεν κείμενον στρατόπεδον. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτου ἀκούεται δεξιόθεν ζωηρὸν ἐμβατήριον).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Οἱ αὐτοί.

(Ὁ Ζαχαρίας ἐπανερχεται ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης παρακολουθούμενος ὑπὸ στίφους Ἀναβαπτιστῶν. Κραδαίνει χεῖρων τὸν πέλεκυν).

Ζαχαρίας.

Ἦσαν τόσον πολλοὶ ὡς τὰ ἀστρα εἰς τὸν Οὐρανόν ἢ ὡς τὰ κύματα τρικυμιώδους θαλάσσης. Ἐπήρχοντο, κατὰ τῶν ἀθανάτων ἡμῶν φαλάγγων, ὡς θηρευταί, ἐκτείνοντες τὰ δίκτυα

τιων πρὸς σύλληψιν τῶν ἀετῶν τῆς ἐρήμου, μένεα πνέοντες ἐπήρχοντο οἱ ἄπιστοι· ἀλλὰ ποῦ οἱ ἀνίκητοι οὗτοι ἥρωες; ὡς ἄμμος ἐρήμου δισκορπίσθησαν.

Χορός.

Ὡς ἄμμος ἐρήμου δισκορπίσθησαν.

Ζαχαρίας.

Τὰ ἄρματα τῶν ἐκάλυπτον ὄρη καὶ πεδία, ἀλύσεις ἔφερον ὅπως μᾶς δέσωσι καὶ μᾶστιγος ὅπως μᾶς μαστιγώσωσιν. Πρὸς τιμωρίαν ἡμῶν τῶν πτωχῶν δούλων συνησπίσθησαν οἱ γενναῖοι οὗτοι ἄρχοντες. Ἀλλὰ ποῦ οἱ ἀτρόμητοι οὗτοι ἥρωες;

(Μετὰ τὸ τέλος τῆς δευτέρας στροφῆς οἱ Ἀναβαπτισταὶ στρατιῶται ἀπερηκότες ἐκ τοῦ κόπου κατακλίνονται ἐπὶ τῆς χιόνης.

Ματθίας (λαμβάνων κατὰ μέρος τὸν Ζαχαρίαν).

Ὁ ἥλιος δῦει Οἱ πιστοὶ ἡμῶν στρατιῶται ἐπολέμησαν πάντες γενναίως ἀπὸ πρωΐας!

Ζαχαρίας.

Ναί, διὰ τὴν δόξαν!

Ματθίας.

Ἄλλ' αὕτη δὲν ἀρκεῖ εἰς κενούς στομάχους.

Ζαχαρίας.

Ἴδου ἔρχονται ἡμῖν οἱ καρποὶ τῆς νίκης. Ἐκ τῆς παγωμένης λίμνης καὶ ἐκ πάντων τῶν πέριξ

φθάνουσιν εἰς τὸ ἡμέτερον στρατόπεδον αἱ ὠραιαὶ τροφοδοτίδες κομίζουσαι τὰ ἐκλεκτότερα τροφίμα.

Ματθίας.

Εἶνε τὸ οὐρανόθεν κατερχόμενον μάννα πρὸς ἀναψυχὴν τῶν εὐσεβῶν ἡμῶν ταγματῶν. (Φαίνονται εἰς τὸ βάθος τοῦ θεάτρου ἐπὶ τῆς παγωμένης λίμνης ἔλκυθρα συρόμενα ὑπὸ ἵππων, καὶ μικρὰ τετράτροχα ὀχήματα πλήρη προμηθειῶν. Αἱ χωρικάι καθήμεναι ἐν τῷ ἐμπροσθίῳ αὐτῶν μέρει ὠθοῦνται ὀπισθεν ὑπὸ πεζῶν. Ἄνδρες, γυναῖκες, καὶ παιδιά, φέροντες ἐπὶ κεφαλῆς καλάθους μετὰ καρπῶν καὶ ἀγγεῖα γάλακτος, διασχίζουσι τὴν παγωμένην λίμνην κατὰ διαφόρους διευθύνσεις καὶ φθάνουσιν εἰς τὸ στρατόπεδον.

Ζαχαρίας (λαμβάνει κατὰ μέρος τὸν Ματθίαν).

Καὶ σὺ ἐν τοσοῦτῳ ... (ὁμιλεῖ σιγὰ καὶ τῷ παραδίδει ἐνοφράγιστον ἐγγραφον) Ὑπαγε. . . μ' ἐννοεῖς! (Ὁ Ματθίας ἐξέρχεται δεξιόθεν).

Χορός Ἀναβαπτιστῶν

Ἴδου αἱ γολακτοπόλιδες, εὐκίνητοι καὶ ἐλαφραὶ ἐπὶ τῶν ὑπερηφάνων κεφαλῶν των φέρουσαι τὰ φορτία των. Οἱ πόδες των μετὰ χάριτος προσθίγουσαι τὸν πάγον ὀλισθαίνουσιν ἐπὶ τῶν κυμάτων χωρὶς ν' ἀφήσωσιν ἶχνος.

Χορός χωρικῶν ἐκ τῶν δύο φύλων.

Μετὰ προθυμίας ἐγκαταλείπομεν τὰς καλύ-
βας μας καὶ ἐρχόμεθα ἐνταῦθα ὅπως σὰς ὑπηρε-
τήσωμεν! Ἀγοράσατε, αγοράσατε! μακρὰν ἡμῶν
οἱ βέβηλοι! Ἡμεῖς πωλοῦμεν μόνον εἰς τοὺς
στρατιώτας τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ!

Χορός Ἀναβαπτιστῶν.

Ἴδού αἱ γαλακτοπόλιδες, κτλ.

(Οἱ Ἀναβαπτισταὶ τρέχουν νὰ λάβωσι τὰς
κομιζομένας αὐτοῖς προμηθείαι, προσφέροντες
ὡς ἀντάλλαγμα εἰς τοὺς πωλητὰς καὶ πωλη-
τοῦς πλοῦσια ὑφάσματα καὶ πολύτιμα ἀγγεῖα).

Αἱ νεάνιδες χορεύουσιν, ἐνῶ οἱ ἀναβαπτισταί,
καθήμενοι πίνουν καὶ τρώγουν, ὑπηρετούμενοι
ὑπὸ τῶν γυναικῶν καὶ παιδιῶν των. — Ἡ νύξ
ἀρχίζει καταβαίνουσα ἐπὶ τοῦ δάσους· οἱ δὲ
χωρικοὶ καὶ χωρικοὶ ἀναλαμβάνουσαι τὰ σκεύη
των ἀναχωροῦσι διὰ τῆς παγωμένης λίμνης.

Ζαχαρίας (πρὸς τοὺς Ἀναβαπτιστὰς).

Ἀδελφοί, ὑπάγετε ν' ἀναπαυθῆτε· ἰδοὺ ἡ
νύξ! (Οἱ ἀναβαπτισταὶ ἀπομακρύνονται τοπο-
θετήσαντες σκοπούς· περίπολοί τινες ἀναχω-
ροῦσι πρὸς ἐπιπτεῖαν τοῦ στρατοπέδου.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ἡ σκηνογραφία μεταβληθεῖσα παριστᾷ τὸ ἔ-
σωτερικὸν τῆς σκηνῆς τοῦ Ζαχαρίου· μία τρά-
πεζα, καθίσματα, κτλ. κτλ.

Ζαχαρίας καὶ Μαθίας (εἰσερχόμενοι ἀμφο-
τεροὶ διὰ τοῦ ἀνοίγματος, ὅπερ σχηματίζουσι
τὰ ἐν τῷ βῆθει τῆς σκηνῆς ἀναπεπταμένα παρα-
πετάσματα).

Ζαχαρίας.

Ἐπιτρέφεις ἐκ Μύνσερ;

Μαθίας.

Ναί. Ἐβίσα τὸν διοικητὴν του, γέροντα Ὀ-
βερθάλ, νὰ παραδοθῇ.

Ζαχαρίας.

Τί ἀπήνησεν;

Μαθίας.

Ἡ πρὸ ὀλίγου ὑφ' ἡμῶν γενομένη πυρπόλη-
σις τοῦ φρουρίου του τὸν κατέστηρε μανιώδη.
Δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ τίποτε. Ὁ ἀσιβής!

Ζαχαρίας.

Μὴ θορυβοῦ· θέλει ἐνδώσῃ μετ' ὀλίγον.

Μαθίας.

Εἶνε ἀληθές, ἀλλ' ἐν μίαν ἔτι ἡμέραν τὸ
φρούριον ἀντιξή ἀπώλετο πάσα ἐλπίς κατὰ δόγμα
τῶν ἀναβαπτιστῶν. Ὁ αὐτοκράτωρ προχωρεῖ!...

Ζαχαρίας.

Πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν ἔφοδον· ἐκλεξόν τριακοσίους ἐκ τῶν ἡμετέρων πολεμιστῶν!... ἄς ὠφεληθῶμεν τοῦ νυκτερινοῦ σκότους!

Ματθίας (διστάζων).

Καὶ ἐν τούτοις . . .

Ζαχαρίας.

Ὑπαγε, μὴ βραδύνης. Οὕτω διατάττει ὁ Προφήτης. Ἀναρρίπισον τὸ θάρρος τῶν ἡμετέρων ὑποσχέθητι αὐτοῖς ἐν ὀνόματί του, ὅτι θέλουσιν ἔχεις ὡς ἀνταμοιβὴν τὴν δόξαν καὶ τὰ λάφυρα! (Ὁ Ματθίας ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ζαχαρίας (παρατηρῶν ἐκ τοῦ μέρους τῆς σκηνῆς τοῦ προφήτου).

Εἶδωλον τοῦ ὄχλου! χρήσιμον πρὸς τοὺς σκοπούς μας καὶ ὅπερ μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν θέλουσιν ἀνατρέψει αἱ χεῖρές μας . . . Ἄγνοῶ τί σκοπός . . . ἢ τί ἔλεγχος τὸν βασανίζει, ἀλλ' ἀπὸ τῆς χθὲς ὁ Ἰωάννης κλεισθεὶς ἐν τῇ σκηνῇ του ἀρνείται νὰ φανῇ . . .

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Ζαχαρίας, Ἰωνᾶς καὶ πάμπολλοι στρατιῶται παρουσιάζονται εἰς τὴν εἴσοδον τῆς σκηνῆς ὀδηγοῦντες τὸν Ὁβερθάλ.

Ἰωνᾶς (ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ζαχαρίαν).

Συνέλαβον ὄδοιπόρον τινα περιπλανώμενον εἰς τὰ πέριξ τοῦ στρατοπέδου! . .

Ὁβερθάλ (συγχευμένος).

Ναὶ ἀπεπλανήθην ἕνεκα τῆς νυκτὸς εἰς τὸ ἔρημον τοῦτο δάσος . . .

Ἰωνᾶς.

Μὲ εἶπεν ὅτι ἤρχετο νὰ ἐνωθῇ μεθ' ἡμῶν! . .

Ζαχαρίας.

Προχώρησον . . . Λοιπὸν θέλεις νὰ ὑπηρετήσης ὑπὸ τὴν σημαίαν μας;

Ὁβερθάλ (κατὰ μέρος).

Ἄς τὸν ἐγκαταλείψω εἰς τὴν πλάνην του, ὅπως λάβω κατόπιν ἀφορμὴν νὰ εἰσέλθω ἀκινδύνως εἰς τὸ Μύνστερ. (Πρὸς τοὺς ἀναβαπτιστάς) Ἐπεθύμουν νὰ μάθω τί μέλλω νὰ πράξω ὑπὸ τὰς σημαίας σας.

Ἰωνᾶς

Ἄφοῦ θέλεις νὰ τὸ μάθης ἰδοὺ ὁποῖον τὸ κα-

θῆκον τῶν Ἀναβαπτιστῶν (λαμβάνει ἐκ τοῦ βᾶθους τοῦ θεάτρου ὑδροφόρον ἀγγεῖον καὶ τρία ποτήρια τὰ ὅποια τίθησιν ἐπὶ τῆς τραπέζης).

Ζαχαρίας.

Ἐν παντὶ χρόνῳ θέλεις σεβασθῆ τὸν χωρικὸν καὶ τὴν καλύβην του!

Ὁβερθάλ.

Ὁμνύω.

Ζαχαρίας.

Ὁφείλεις διὰ τοῦ οἴνου νὰ καθάρῃς πᾶν βέβηλον μοναστήριον.

Ὁβερθάλ.

Ὁμνύω.

Ἰωνᾶς.

Ὁφείλεις εἰς πρῶτον δένδρον νὰ ἀπαγχονίζης πάντα βαρῶνον, μαρκήσιον ἢ κόμητα.

Ὁβερθάλ.

Ὁμνύω.

Ζαχαρίας.

Θι δύνασαι νὰ ἰδιοποιῆσαι ἀρόβως τὰ χρήματά των.

Ὁβερθάλ.

Ὁμνύω, ὁμνύω.

Ἰωνᾶς.

Τελευταῖον ὀφείλεις ὡς καλὸς χριστιανὸς νὰ ζῆς πάντοτε ἐν ὁσιότητι! . . .

(Ὁ Ζαχαρίας καὶ Ἰωνᾶς πλησιάζουν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ χύνουσιν οἶνον εἰς τὰ τρία ποτήρια.)

Χύσον, ἐκ νεοῦ χύσον

Ὁ κρότος τῶν ὑέλων

Τὰς τέρψεις τῶν ἀγγέλων

Πρόσφερ' εἰς τὸν θνητόν.

(Κατὰ μέρος) Ἄλλ' εἰς τοὺς λόγους του

Δυσπιστῶμεν

Μὴ προδοθῶμεν,

Φίλοι, τυχόν.

Ὁβερθάλ (κατὰ μέρος).

Οἱ φαῦλοι εἰς μόνον

Εὐρίσκουν τὸν φόνον

Εἰς μόνον τὴν αἷμα

Εὐρίσκουν χαράν.

Πρὸς τοὺς ἀναβαπτιστάς.

Εἰς τὴν σημαίαν

Ἰμῶν προθύμως

Τάσσομαι φίλοι,

Τὴν ἰσράν.

Ἰωνᾶς.

Εἰς τὴν κατὰ τοῦ φρουρίου ἐφοδὸν θέλεις παρρηθῆ ἀμέσως μεθ' ἡμῶν.

Ὁβερθάλ.

Ἔρχομαι.

Ἰωνᾶς.

Καὶ τὸν τόσον τρομερὸν διοικητὴν του ...

Ὁβερθάλ.

Ποῖον;

Ζαχαρίας.

Τὸν γέροντα Ὁβερθάλ.

Ὁβερθάλ (κατὰ μέρος).

Τὸν πατέρα μου!

Ἰωνᾶς (χύνων αὐτῷ νά πῆ).

Θέλεις θανατώσει.

Ὁβερθάλ (κατὰ μέρος).

Δίκαιε Δεέ! . . .

Ἰωνᾶς.

Καὶ τὸν υἱὸν του, ἐὰν πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας
μας καὶ κρεμάσῃ εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ φρουρίου.

Ὁμνύεις;

Ὁβερθάλ (μετ' ἀγανακτήσεως).

Τίς ; ἐγώ ;

Ζαχαρίας (μετ' ὀργῆς).

Ὁρκίζεσαι ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου νά τὸν συλ-
λάβῃς ;

Ὁβερθαλ.

Ὁμνύω.

Ἰωάννης καὶ Ζαχαρίας.

Ἔχει καλῶς συνεννοήθημεν . . . Ἄλλως
ὡς καλὸς Χριστιανὸς ὀφείλεις, ἀδελφε, νά ζῆς
πάντοτε ἐν ὁσιότητι.

Χύσον, ἐκ νέου χύσον

Ὁ κρότος τῶν ὑέλων

Τὰς τέρψεις τῶν ἀγγελῶν

Προσφέρ' εἰς τὸν θνητόν.

(Ἐξάγων ἐκ τοῦ θυλακίου του πέτραν καὶ χάλυβα.)

Σπινθῆρ' ἀναδότω

Ὁ χάλυψ φωτός

Ἄπιτω ἡ μαύρη

Σκιὰ τῆς νυκτός.

(Ἀνάπτει λυχνίαν ἐπὶ τῆς τραπέζης εὐρισκομένῃν)

Ὁ φίλος χαρήτω,

Τὴν ὄψιν ἰδὼν

Πιστῶν ἐν κινδύνῳ

Παντὶ ὀπαδῶν.

(Εἰς τὴν λάμπιν τῆς λυχνίας οἱ τρεῖς ἀναγνω-
ρίζουσιν ἀλλήλους).

Ἰωνᾶς.

Ὦ οὐρανέ !

Ζαχαρίας.

Εἶν' αὐτός.

Ὁβερθάλ (κατὰ μέρος).

Κακούργε!

Ζαχαρίας.

Ὁ Ὁβερθάλ; . . .

Ἰωνᾶς.

Ἐκεῖνος ὁ ἄτιμος.

Ὁβερθάλ.

Ὁ οἶνοφύλαξ μου, τὸ σπέρμα τοῦ Σατανᾶ!

Ἰωνᾶς.

Ὁ παλαιός μου κύριος, ὁ τύραννός μου!

Ἰωνᾶς καὶ Ζαχαρίας.

Ὁ παρωργισμένος Θεὸς μᾶς ὀδηγεῖ καὶ δια-
φωτίζει. Μὴ ἀνησύχει, φίλε, μετ' ὀλίγον ὑπό-
τινος τῶν ἀδελφῶν ἢ φίλων ἐπ' αὐτῆς ταύτης
τῆς σημαίας, ἣν ἀκολουθοῦμεν, διὰ τοῦ ἀπαγ-
χονισμοῦ σου θέλεις δώσει δίκην τῆς σκληρό-
τητός σου.

Ὁβερθάλ (καθ' ἑαυτόν).

Κατάστρεψον, ὦ Θεέ, διὰ μιᾶς μόνης σου λέ-
ξεως τὴν αἰμοχαρῆ αὐτὴν γενεάν! Ἐπικατά-
ρατος ἔστω ἐν γῆ καὶ Οὐρανῷ!

(Οἱ στρατιῶται, εἴτινες εἶχον τεθῆ ὡς σκοποὶ
παρὰ τὴν θύραν τῆς σκηνῆς ἀκούσαντες τὸν
κρότον τρέχουσι καὶ συλλαμβάνουσι τὸν Ὁ-
βερθάλ).

Ζαχαρίας (πρὸς τὸν Ἰωνᾶν).

Ὁδηγήσατέ τον εἰς τὴν καταδίκην (σκεφθεῖς
ἐπ' ὀλίγον). Ἄς τὸν συνοδεύσῃ καὶ εἰς μοναχός!

Ἰωνᾶς.

Ἄνευ προηγουμένης ἀδείας τοῦ προφήτου;

Ζαχαρίας (μετ' ἀνυπομονησίας).

Δὲν εἶναι ἀνάγκη! . . . (διακρίνας τὸν Ἰω-
άννην, ὅστις δεξιόθεν εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνήν.)

Ἔρχεται . . . ἀναχώρησον!

(Ὁ Ἰωνᾶς ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Ζαχαρίας καὶ Ἰωάννης.

(Ὁ Ἰωάννης εἰσέρχεται, σύννους καὶ μὲ κεκλι-
μένην κεφαλὴν).

Ζαχαρίας (πλησιάζων πρὸς τὸν Ἰωάννην).

Ὅποιος ἄρα γε ἀνιάρδς συλλογισμὸς δύναται
νὰ ταράττῃ τὸν πολεμικὸν προφήτην, τὸν ἐμ-
πνευσμένον τοῦ Θεοῦ, ὅτε μέγας καὶ ἰσχυρὸς
φαίνεται καθ' ὅλην τὴν Γερμανίαν ὡς ὁ ἐκδικη-
τῆς ἄγγελος τῆς καταθλιβομένης Γαλλίας;

Ἰωάννης.

Ἦν ὑπὸ τὰ βήματα τῆς Αὐριλιανῆς παρθένου ἢ
γῆ ἀνέδιδεν ἥρωας, ἀλλ' ὑπὸ τὰ ἰδικά μου ἀνα-
δίδει μόνον κακούργους καὶ δολοφόνους.

Ζαχαρίας.

Ἄλλ' ἐν τῷ αἵματι τῶν τυράννων ἐκδικοῦνται
τὰς ὕδρεις μας.

Ἰωάννης (λαλῶν καθ' ἑαυτὸν καὶ φέρων τὴν χει-
ρα ἐπὶ τῆς καρδίας του.)

Πόθεν λοιπὸν, ὦ καρδιά μου, ἡ μεμφμοιρία
σου; καὶ διατὶ ὑπὸ τὰ βήματά μου ἡ πυρίνη
αὕτη ἄβυσσος; (Πρὸς τὸν Ζαχαρίαν).

Ναὶ ἀμφιβάλλω καὶ περὶ σοῦ καὶ περὶ ἐμοῦ,
καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ. Δὲν θὰ προχωρήσω
περαιτέρω.

Ζαχαρίας.

Τί τολμᾶς νὰ εἶπης;

Ἰωάννης.

Ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω τὴν μητέρα μου.

Ζαχαρίας.

Ἢ μᾶλλον τὸν θάνατόν της! Συλλογίσθητι
ὅτι εἰάν τὴν ἐπανίδῃς, πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ
Θεοῦ ἀμέσως ἐκπνέει.

Ἰωάννης (ἐγειρόμενος καὶ ἀπορρίπτων τὸ ξίφος του)

Πρότερον ἀνάλαβε τὸ ξίφος ὅπως μὲ θανα-
τώσης· σοὶ τὸ ἀποδίδω' ὑγίαινε! Ὁ βραχιῶν
μου συνέτριψε τὸν καταθλίβοντα τὸ Γερμανικὸν
ἔθνος ζυγόν. Ἐξεπλήρωσα τὴν ἀποστολήν μου.
Δὲν θὰ προχωρήσω περαιτέρω.

Ζαχαρίας (καθ' ἑαυτὸν).

Θέλεις μετανοήσει! . . .

ΣΚΗΝΗ Η'.

Ὁ Ὄβερθάλ μὲ κεκλιμένην κεφαλὴν, ὀδηγού-
μενος ὑπὸ τοῦ Ἰωῶ καὶ τῶν Στρατιωτῶν διέρ-
χεται τὸ θέατρον. Ὁ ἐν τῇ πρώτῃ σκηνῇ πα-
ρουσιασθεὶς μοναχὸς ἵσταται παρὰ τῷ Ὄβερθάλ
καὶ τὸν προτρέπει· παραπλευρῶς αὐτοῦ βαδιζοῦν
δύο στρατιῶται φέροντες δᾶδας.

Ἰωάννης (στρεφόμενος).

Ποῦ ὀδηγεῖτε τὸν αἰχμάλωτον;

Ἰωῶς.

Εἰς τὸν θάνατον!

Ζαχαρίας (πρὸς τοὺς στρατιώτας).

Ἄς σᾶς παρακολουθήσῃ.

Ἰωάννης (ὑπερηφάνως).

Τίς δύσεται νὰ εἶπῃ, ἀποθανήτω δταν
ἐγὼ λέγω νὰ ζήσῃ; Δίδωμι αὐτῷ χάριν . . .
(ἀναγνωρίζων ἐν τῇ λάμπει τῶν δαδῶν τὸν
Ὄβερθάλ, ὅστις εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν, ὀπι-
σθοδρομεῖ μετὰ φοικῆς). Ὁ Ὄβερθάλ! . . .

Ζαχαρίας (εἰρωνικῶς).

Ἐπιμένεις δίδων αὐτῷ χάριν;

Ἰωάννης.

* Ἄφες μας, ἀναχώρησον.

(Ὁ Ζαχαρίας καὶ Ἰωάνθαν ἀπομακρύνονται).

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Ἰωάννης, Ὁβερθάλ, στρατιῶται ἐν τῷ βᾶθει τοῦ θεάτρου, καὶ ἐξώθεν τῆς σκηνῆς.

Ἰωάννης (πρὸς τὸν Ὁβερθάλ).

Ὁ θεὸς σὲ παραδίδει εἰς τὴν ἐξουσίαν μου.

Ὁβερθάλ.

Ἐίπε δίκαιος ! . . . τὸ ἐγκλημά μου εἶναι ἄξιον θανάτου. Ἐκ τοῦ ὕψους τῶν ἐπάλλξεων, ἡ Βέρθα, ἀγνὸν καὶ ἀθῶον θυμῶ, ὅπως διασώσῃ τὴν τιμὴν τῆς, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἰωάννης (μετὰ μανίας).

Ἄπέθανεν;

Ὁβερθάλ.

* Ὅχι ! κινηθεῖς εἰς οἶκτον ἐκ τῶν καταβαρυνόντων με ἐλέγχων ὁ θεὸς κυδόκησε νὰ μὲ προφυλάξῃ νέου ἐγκλήματος. Ἐτῶσεν ἐκ τῶν κυμάτων τὴν Βέρθαν.

Ἰωάννης (μετὰ ζωνρότητος).

Πῶς ; λάλησον !

Ὁβερθάλ.

Εἰς τῶν ἀνθρώπων μου διῶσχυρίζεται ὅτι χθὲς τὴν εἶδεν ἐν Μῦνστερ.

Ἰωάννης (γεγωνῶ).

Ἐν Μῦνστερ;

Ὁβερθάλ.

Ἐνῶ μετέβαινον νὰ ζητήσω τὴν συγγνώμην αὐτῆς καὶ τοῦ Θεοῦ ἔπεσον εἰς τὰς χεῖράς σου. Σοὶ εἶπον τὰ πάντα. Ἴδῃ φρονεῦσόν με.

Ἰωάννης (πρὸς τοὺς στρατιώτας, εἴ τις προχωροῦσι μὲ ἀνυψωμένους πελέκας).

Φείσθητε τοῦ ἀπίστου. (Κατὰ μέρος). Μετ' ὀλίγον ἡ Βέρθα θέλει περὶ αὐτοῦ ἀποφασίσαι. (Οἱ στρατιῶται παραλαμβάνουν τὸν Ὁβερθάλ).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ἰωάννης μόνος.

Τεῖχη, τὰ ὅποια ἐξ οἴκτου δὲν ἐτόλμησα νὰ κατεδαφίσω, σεῖς τὰ ὅποια μοὶ κρύπτετε τὴν Βέρθαν, ὀφείλετε ἤδη νὰ μοὶ τὴν ἀποδώσητε. Καὶ σὺ, εἰς τὴν ὀρεῖλῶν τῆς ζῆν καὶ εὐτυχίαν τῆς, διὰ μεγάλου θαύματος, Θεέ, διαφωτίζεις τὴν καρδίαν μου . . .

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'.

Ἰωάννης, Ματθίας εισερχόμενος ἀριστερόθεν τῆς σκηνῆς ἔντρομος.

Ματθίας.

Ὦ καταστροφή! . . .

Ἰωάννης.

Τί συμβαίνει λοιπόν; πόθεν ἢ ἐν τῷ στραταπέδῳ αὐτῆ ταραχή;

Ματθίας.

Σὺ μόνος δύνασαι ν' ἀφοπλίσης τοὺς ἀποστάτας. Ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ Μῦνστερ ἐξῆλθον πάμπολλοι στρατιῶται καὶ ἔτρεψαν εἰς καταστροφικὴν φυγὴν τοὺς ἡμετέρους . . .

Ἰωάννης.

Τρέξωμεν! . . . (Παρακολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ Ματθίου ἐξέρχεται ὀρμητικῶς τῆς σκηνῆς).

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

Ἡ σκηνὴ μεταβληθεῖσα παριστᾷ ἐκ νέου τὸ στρατόπεδον τῶν Ἀναβαπτιστῶν.—Οἱ στρατιῶται τρέχουσι πανταχόθεν ἀτάκτως.

Α'. Χορὸς

Προδοσία, προδοσία. Ὑπεσχέθη δι' ἡμῶν νὰ

κυριεύσῃ τὸ φρούριον καὶ μᾶς ἀπαλλάξῃ τοῦ τυραννικοῦ ζυγοῦ.

Β'. Χορὸς

Μᾶς ἔλεγεν· ἡ δάφνη εἶνε ἔτοιμος· ἀλλ' ἐνῶ προέλεγε θριαμβοὺς καὶ νίκας . . .

Α'. Χορὸς

Οἱ ἐχθροὶ ἐπιπεσόντες αἰφνιδίως κατὰ τῶν ἡμετέρων στρατιωτῶν τοὺς διεσκόρπισαν καὶ κατέστρεψαν!

Πάντες

Θάνατος, θάνατος εἰς τὸν ψευδῆ προφήτην, τὸν αὐτουργὸν πάντων τῶν δυστυχιῶν μας. Ἰωάννης (ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς στρατιώτας).

Τίς ἀνευ τῆς διαταγῆς μου σᾶς ἐξώθησεν εἰς τὴν μάχην;

Πάντες (δεικνύοντες τὸν Ματθίαν)

Αὐτός!

Ματθίας (ἔντρομος δεικνύων τὸν Ζαχαρίαν).

Αὐτός!

Ἰωάννης (πρὸς τοὺς τρεῖς Ἀναβαπτιστάς).

Ἄπιστοι, ὁ βραχίων μου ὤφειλε νὰ σᾶς τιμωρήσῃ! . . . (ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς στρατιώτας) Καὶ σεῖς, ἄφρονες, νομίζετε ὅτι ἤθελον σᾶς ὀδηγήσει εἰς βέβαιον θάνατον χωρὶς νὰ προσηγηθῶ ὑμῶν; Ἡ ἐπανάστασίς σας ἐξήγειρε τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ, ὅστις ἐκράτει ἐν ταῖς χερ-

σιν αὐτοῦ ἐτοιμοὺς διὰ ὑμᾶς τὰς δάφνας. *Ἦδη πρὸς εἰλιέωσιν τοῦ ἀδυσωπήτου Θεοῦ, λαὸ ἀσεβῆ καὶ ἀνόητε, κλῖνον κάτω τὰ γόνατα.

Χορός.

Οἱ λόγοι του ἐμποιοῦσιν εἰς τὴν καρδίαν μας ἱερὰν φρίκην· Ὑπάρχει εἰσέτι μετ' αὐτοῦ ὁ Θεός. (πάντες γονυπετοῦσιν).

Ἰωάννης μετὰ τοῦ Χοροῦ.

ὦ Θεέ! σωτήρ ἡμῶν!

Στρέψον πρὸς τοὺς ἀδυνάτους

Εὐμενῆ τὸν ὀφθαλμὸν·

Κύριε τοῦ Οὐρανοῦ

Πάριδε τὰ κρίματά τους.

Ἄσπλις σῶτεϊρα φανοῦ

(ἀκούεται μακρόθεν ἤχος σαλπίγγων καὶ τυμπάνων)

Ἰωάννης.

Ἀκούετε, ἀκούετε; Αἱ σάλπιγγες τοῦ Μῦν-στερ μᾶς προσκαλοῦν εἰς τὴν μάχην! Ὁ Θεός! μ' ἐμπνέει. . . Ἐμπρός. . . Ἡ νίκη θέλει στέψει τὰ ἔνδεξα μετωπᾶ σας.

Πάντες.

Ναί· εἶνε ὁ ἐκλεκτός, εἶνε ὁ υἱός τοῦ Κυρίου.

Ἰωάννης (κατὰ μέρος μετὰ τρυφερότητος).

Ἡ Βέρθα θέλει σωθῆ. (γεγωνῶς μετ' ἐξάψεως)

Ναί, θέλω νικήσει· (Μετὰ θρησκευτικῆς παραφο-
ρας καὶ ὡς ἐμπνευσμένος) θέλεις νικήσει δι' ἐμοῦ,
Θεέ παντοδύναμε, ἐκδικε. Θεέ! . . .

Ἵμνος.

ὦ Θεέ τῆς οἰκουμένης,

Ἄκουσον ἐξ ἐμπνευσμένης

Τοὺς ἐπαίνους σου ψυχῆς.

Ὁ Θεός λαλεῖ· τὸ ξῆρος

Ὁ πιστός λαός ζωσθήτω

Κ' εἰς τῆς δόξης τὴν ὁδὸν

Ἀσφαλῶς ὀδηγηθήτω

Δι' ἁσμάτων καὶ ᾠδῶν.

Ὁ Θεός τὰ βήματά μας

Ὄδηγεῖ. Μὴ φοβηθῶμεν.

Ἄς ἠχήσουν τ' ἅσματά μας

Ἐς κοιλάδας καὶ βουνά.

Ὁ Αἰώνιος τὸν κόσμον

Ἐκ τοῦ ὕψους κυβερνᾷ.

Ψαλλομένου τοῦ ὕμνου ὁ στρατός τῶν Ἄνα-

Βαπτιστῶν τάσσεται εἰς μάχην· ἐν-
 τούτῳ διαλύεται ἡ καλύπτουσα τὴν
 λίμνην καὶ τὰ δάσος ὀμίχλη· ὁ
 ἥλιος ἀκτινοβολεῖ. Πέραν τῆς
 παγωμένης λίμνης φαίνεται ἡ πόλις
 καὶ τὰ τείχη τοῦ Μύνστερ, τὰ
 ὅποια ὁ Ἰωάννης δεικνύει εἰς
 τὸ πλῆθος διὰ τῆς χειρός. Ὁ
 στρατὸς ὑψώνει φωνὰς χαρᾶς
 καὶ κλίνει πρὸ αὐτοῦ τὰς
 σημαίας του·—Καταπίπτει ἡ
 αὐλαία.

ΠΡΑΞΙΣ Δ΄.

Τὸ θέατρον παριστᾷ τὴν κυριωτέραν
 πλατείαν τῆς πόλεως Μύνστερ. Δεξιᾷ
 ἡ θύρα τοῦ μεγαλοπρεποῦς
 μεγάρου τοῦ ἀρχοντος. Πολλοὶ
 ὁδοὶ ὀδηγοῦσιν εἰς τὴν πλατείαν
 ταύτην. Ἀνεγειρομένης τῆς αὐλαίας
 χωρικοὶ κομίζοντες σάκκους περιέχοντας
 χρήματα καὶ πολύτιμα σκεύη
 ἀναβαίνουν τὰς βαθμίδας τοῦ
 μεγάρου, καὶ ἕτεροι καταβαίνουν
 μετὰ κενὰς χεῖρας. Πολλοὶ ἔρχονται
 ἐκ διαφόρων μερῶν, καὶ προχωροῦντες
 εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς
 σκηνῆς σχηματίζουσι στίφη. Παρατηροῦσι
 περὶ αὐτῶν μετ' ἀνησυχίας καὶ
 ὀμιλοῦσι μεταξὺ των χαμηλῆ
 φωνῆ.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Χορὸς Χωρικῶν.

Κύψωμεν κάτω

τὴν κεφαλὴν

εἰς τῆς θυέλης

τὴν προσβολὴν! . . .

(Βλέποντες ἐν τῷ βάθει στρατιωτικὸν ἀπὸ
 σπασμα ἀναβαπτιστῶν κραυγάζουσιν ἰσχυρῶς—

Ζήτ' ὁ προφήτης

Κ' οἱ ὀπαδοὶ του

(Χαμηλῆ φωνῆ μεταξύ των).
Κάτ' ὁ προφήτης
Κ' οἱ ὄπαδοί του.

Τὴν πόλιν ἔλαβον
Δι' ἐφόδου·
Ἔτι καπνίζουσι
Τὰ τεῖχ' ἡμῶν.
Κ' ἕκαστος πρέπει
Νὰ παραδώσῃ
Τὸν ἀργυρὸν του
Καὶ τὸν χρυσόν.
Ἄλλως φονεύεται!

Πάντες μετὰ φρίκης καὶ φωνῆ χαμηλῆ.
Ἄλλως φονεύεται!

Εἷς χωρικός, (πρὸς τινὰ τῶν γειτόνων του).
Φίλε, τί νέα;

Ἄλλος χωρικός
Κακὰ καὶ ὀλέθρια·
Ἄλλος χωρικός.

Ὁ προφήτης, ἡ σατανᾶς, ὅστις ἦλθε νὰ μᾶς
κολάσῃ, λέγουσιν ὅτι σήμερον στέφεται ὡς βα-
σιλεὺς τῶν Ἀναβαπτιστῶν.

Πάντες (μετ' ἐκπλήξεως).
Βασιλεὺς τῶν Ἀναβαπτιστῶν!

(Βλέποντες διερχόμενον ἕτερον ἀπόσπασμα).
Ζήτ' ὁ προφήτης,
Ζήτ' ὁ στρατός.
(χαμηλῆ φωνῆ)
Κάτ' ὁ προφήτης,
Κάτ' ὁ στρατός.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

(Ψάλλοντος τοῦ χοροῦ εἰσέρχεται εἰς τὴν
σκηνὴν μία επαῖτις καὶ κάθηται ἐπὶ τινος πέ-
τρας ἐν τῷ βάθει τοῦ θεατροῦ. Οἱ χωρικοὶ ἐ-
τοιμοὶ ὄντες ν' ἀποχωρήσωσιν πλησιάζουσι πρὸς
αὐτήν.

Πρῶτος χωρικός.

Τί ζητεῖς, ἀθλία γύναι, καθημένη ἐπὶ τῆς πέ-
τρας ταύτης; Φοβήθητι τὴν ὀργὴν των. Φύγε.
Φέδα (ἀποκαλύπτουσα τὴν κεφαλὴν).

Διατί; . . . Καὶ τί ἔχω νὰ μοῦ ἀφαιρέσωσιν;
Ὅταν τις χάνῃ τὸ τέκνον του ὁποῖαν ἄλλην
ἀπώλειαν δύναται νὰ φοβηθῇ;

(Χωρικοὶ τινες ὀδηγοῦσι τὴν Φέδαν, ἣτις
φαίνεται ἐξηντηλημένη ἐκ τοῦ κόπου, ἐμπροσθεν
τῆς σκηνῆς). Ἐλεήσατε τὴν πτωχὴν γυναῖκα,
ἣτις δέεται ὑπὲρ τοῦ μιοῦ της! Πλέοντες εἰς
τὰ πλούτη μὴ ἀρνηθῆτε τὸ ἐλεός σας. Δότε μοι

SISMANOGLIO
MEGARO

νά τελέσω λειτουργίαν ὑπὲρ τοῦ πτωχοῦ μου παιδίου!

Πεινώ! . . . ἀποθνήσκω τοῦ ψυχους . . . τὸ σημαίνει; Ὁ τάφος εἶ.ε ἀκόμη ψυχρότερος! . . . Καὶ ἐγὼ μετ' ὀλίγον παγωμένη καὶ νεκρά . . . Τίς τότε θά δεηθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ; Δότε, δότε διὰ τὴν ψυχὴν του! Ἐλεήτατε τὴν πτωχὴν γυναῖκα, ἣτις κλαίει τὸν υἱὸν της.

Α'. χωρικός (δεικνύων τὸ μέγαρον)

Ἦνε ἡ ὥρα· Μᾶς περιμένουν, καὶ ἂν δὲν μεταβῶμεν ἐγκαίρως· διατρέχομεν τὸν ἔσχατον κίνδυνον. (Δίδων μετὰ πολλῶν ἄλλων χωρικῶν νομισματὰ τινὰ εἰς τὴν Φέδαν) Λάβε! Λάβε!

Φέδα

Εὐχαριστῶ!

(Ὁ κώδων σημαίνει ἐκ νέου)

Χορός.

Τρέζωμεν!

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Φέδρα, νεανίας Προσκυνητῆς (εἰζέρχεται τῆς δεξιόθεν ὁδοῦ καὶ βαδίζει μετὰ δυσκολίας).

Φέδρα.

Εἰς προσκυνητῆς . . . Ἄδελφὲ, φαίνεσαι ἐξηνη-
τλημένος ἐκ τοῦ κόπου.

Προσκυνητῆς.

Θεέ! ὁποῖα φωνή;

Φέδρα.

Βέρθα! Βέρθα! τὰ χαρακτηριστικὰ ταῦτα! . . .

Βέρθα.

Φέδρα, μήτηρ μου!

Φέδρα.

Ἰπὸ τὰ ἐνδύματα ταῦτα εἶσαι σύ; (Ἐναγκαλιζονται καὶ φιλοῦνται).

Βέρθα.

Ὅπως διατηρήσω τὴν πρὸς τὸν υἱὸν σου πίστιν εἰς μάτην ἐζήτησα ἐν μέσῳ τῶν κυμάτων τὸν θάνατον! Ἄλιεύς τις μὲ ἐξέβαλεν ἐκπνέουσαν σχεδὸν εἰς τὸ παράλιον, ὅπου αἱ γενναῖαι τοῦ φροντίδες μὲ ἀπέκρυψαν τῶν δημίων. Ἐτρεξα ἔπειτα εἰς τὸν ὀλέθριον ἐκείνον τόπον· ἐπαυεῖδον τὴν καλύβην σας! . . . Ἐρωτῶ ποῦ ὁ σύζυγός μου, ποῦ ὁ ἀγαπητὸς τῆς καρδίας μου;.. Ἐγένετο ἄφαντος! . . . Ἠλπισα νὰ σᾶς εὕρω εἰς Μύνστερ. Ἐκεῖ ἄλλοτε ὁ πάππος μου, παλαιὸς στρατιώτης, ὑπῆρξε φύλαξ τοῦ διοικητηρίου! Ἐτρεξα μόνη, πεζή, περιφρονήσασα τοὺς κινδύνους καὶ τὴν ἔνδειαν! Διὰ τοῦ ταπεινοῦ τούτου φορέματος εὕρισκον τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Τέλος πάντων σὲ βλέπω φιλάτη μῆτέρ μου! Σπεῦσον, ὁδήγησόν με εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ υἱοῦ σου.

Φέδα (κατὰ μέρος).

Πῶς τὴν τόσῃν δυστυχίαν
Ἦ ταλαίπωρος νὰ κρύψω;
Πῶς νὰ εἶπω φεῦ! ὅποιαν
Κλαί' ἡ μήτηρ συμφορὰν;

Βέρθα (πλήρης χαρᾶς).

Ὁδήγησόν με πλησίον τοῦ υἱοῦ σου. Σπεύ-
σωμεν. Ποίαν αἰσθάνομαι χαρὰν!

Ἦ Φέδα (μόλις κρατοῦσα τὰ δάκρυα).
Πλησίον τοῦ υἱοῦ μου! . . .

Βέρθα (βλέπουσα τὴν ἀνήσυχίαν της).
Ποῦ λοιπὸν εἶνε;

(Φέδα (μετὰ λυγμῶν).

Ἄπέθανεν!

Βέρθα (ἐκβάλλουσα κραυγὴν).

Ἄπέθανεν! . . . ἀπέθανεν! . . . (Μετὰ στιγ-
μὴν τινα σιωπῆς καὶ καταπλήξεως).

Ἄπέπτη κ' ἡ ἐσχάτη
Τοῦ βίου μου ἐλπίς.
Τί πλέον ἐν τῷ κόσμῳ,
Καρδίᾳ μου, ζητεῖς;

Φέδα.

Πρωίαν τινα εὔρον ἐν τῇ πτωχικῇ μου κα-
τοικίᾳ φορέματα αἱματόφυρτα . . . ἦσαν

τὰ τοῦ υἱοῦ μου. Φωνὴ δὲ φρικώδης ἐβόησεν.
Ὁ Θεὸς ζητεῖ τὸν θάνατόν σου. Δὲν
θα τὸν ἴδῃς πλέον! οὐδ' ἔτι ἀπε-
φάσισεν ὁ προφήτης!

Βέρθα.

Τίς αὐτός! τὸ τέρας, ὁ τύραννος; ὁ πληρώ-
σας τὴν Γερμανίαν αἵματος;

Φέδα (μετ' ἀπελπισίας).

Ναὶ αὐτὸς ἐράνευσε τὸν υἱόν μου . . .

Βέρθα.

Τιμωρήσωμεν τὸ κακούργημά του!

Φέδα.

Φεῦ! οὐ οὐδὲν δύνασαι, πτωχὴ κόρη!

Βέρθα.

Τί λέγεις; ἀρκεῖ μόνον νὰ δυνῆθω νὰ εἰσελθῶ
εἰς τ' ἀνάκτορά του . . .

Φέδα.

Καὶ τί διανοεῖσαι νὰ πράξῃς;

Βέρθα.

Τί νὰ πράξω; Νὰ θανατώσω τὸν προφήτην!
Ὁ Θεὸς θέλει μὲ ὀδηγήσει, ὁ Θεὸς θέλει μὲ
ἐμπνεύσει. Ἡ ἀθάνατος φωνὴ τοῦ μ' ἐμψυχώνει
καὶ μὲ προσκαλεῖ. Μία μόνη μὲ ἐμείνεν ἐλπίς,
ἡ ἐκδίκησις. Ἰωάννη.. ἀνεγερθεῖτι, ελθέ, συμ-
πορεύθητι μετ' ἐμοῦ.

Φέδα.

Ψυχῆς συντετριμένης
Καὶ τεταπεινωμένης,
Ὡ μῆτερ τοῦ Θεοῦ μου,
Δέξαι τὴν προσευχὴν.

Μόνη ἐλπίς μου
Νὰ ἐπανίδω,
Μῆτερ, τὸ τέκνον μου
Παρά σοί.

Βέρθα (ὡς ἄνω).

Ὁ Θεὸς θέλει μὲ ὁδηγήσει, ὁ Θεὸς θέλει μὲ
ἐμπνεύσει κτλ.

(Ἡ Βέρθα προχωρεῖ ὀρμητικῶς πρὸς μίαν
τῶν ἐν ἀριστερᾷ ὁδῶν, ἥτις ὁδηγεῖ εἰς τ' ἀνά-
κτορα. Ἡ Φέδα μὴ δυναμένη νὰ τρέξη μετὰ τῆς
αὐτῆς ταχύτητος τὴν παρακολουθεῖ μακρόθεν
κείνουσα πρὸς αὐτὴν τὰς χεῖρας.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ἡ σκηνὴ μεταβληθεῖσα παριστᾷ τὸ ἐσωτερι-
κὸν τῆς μητροπόλεως τοῦ Μύνστερ. Ὑποτίθεται
ὅτι μέρος τῆς συνοδίας εἰσῆλθεν ἤδη εἰς τὸ ἐ-
σωτερικὸν τῆς Ἐκκλησίας, τὸ δὲ ἕτερον ἐξακο-
λουθεῖ παρατασσόμενον. Οἱ ἀποτελοῦντες τὴν

σωματοφυλακὴν τοῦ Προφήτου σχηματίζουσι
δύο πτέρυγας ἐν τῷ βάθει τῆς ἐκκλησίας. Οἱ
μεγάλοι Ἐκλέκτορες φέρουσι τὸ στέμμα, τὸ σκῆ-
πτρον, τὴν σφραγίδα τοῦ κράτους καὶ ἕτερα αὐτοκρ-
κοσμήματα. Ἐμφανίζεται ὁ Ἰωάννης ἀσκεπὴς τὴν
κεφαλὴν, καὶ ἐνδεδυμένος λευκά. Διέρχεται τὸ
κυριώτερον τῆς ἐκκλησίας μέρος καὶ πλησιάζει
πρὸς τὸν χορὸν παρὰ τὸ μέγα θυσιαστήριον,
ὅπερ κείμενον δεξιᾷ δὲν φίνεται παντελῶς. Ὁ λαός,
ὅστις ἵσταται ἐμπροσθεν, θέλει νὰ τὸν ἀκολου-
θήσῃ, ἀλλ' ἀπωθεῖται ὑπὸ τῶν σωματοφυλάκων
πρὸς τὰ παραπλευρῶς κείμενα παρεκλήσια. Πάν-
τες γίνονται ἀφανεῖς. Ἡ Φέδα μένει μόνη πρὸς
τὸ ἀριστερὸν μέρος, γονυκλινῆς, σχεδὸν εἰς τὸ
προσκήνιον, ὅλως ἀδιάφορος πρὸς τὰ περίξ αὐτῆς
συμβαίοντα καὶ βεβηθισμένη εἰς μελέτην
καὶ δέσπιν. Αἰφνιδίως ἀκούεται μέγας θόρυβος
ἔργανου ἐκκλησιαστικοῦ καὶ σαλπίγγων. Κατὰ
τὴν στιγμὴν ταύτην τελεῖται ἡ στέψις.

Χορός (ἐξωθεν).

Domine salvum fac Regem nostrum Prop-
[hetam !

(Τὸν Βασιλέα καὶ προφήτην ἡμῶν σῶσον Θεε!

Φέδα (ἰψοῦσα τὴν κεφαλὴν).

Εὐχονται εἰς τὸν Θεὸν νὰ σώσῃ τὸν προφη-

SISMANOGLIO
MEGARO

τάνακτα ; . . Καὶ ἐγὼ προκαλῶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ τὴν δικαίαν τοῦ Θεοῦ ἐκδίκησιν ! (προσευχομένη) Ὑψιστε Θεέ, εἰσάκουσον τῆς δεήσεώς μου ! Διαβιωσάτω ἐπὶ τῆς γῆς δυστυχῆς πλάνης καὶ ἐξόριστος καὶ ἐπικατάρτος ἔστω ἐν τῷ Οὐρανῷ.

Χορός.

Domine, saluum fac regem, nostrum Pro-
[phetam.

Φέδα (εξ ακολουθούσα)

ὦ φιλότατη μου κόρη, ὦ νέα
Ἰουδαίη, τ' ὄπλον λαβ' ἐν χερσὶ,
Κ' εἰς τὰ στήθη τοῦ πῆξον γενναία,
Ἐκδικήσου τὸ ἔγκλημα σύ.

(Τὰ ὄργανα ἤχοῦσιν ἐκ νέου. Τὰ παιδιά τοῦ χοροῦ, καὶ αἱ νεάνιδες εἰσέρχονται ψάλλουσαι τὸ ἐπόμενον ἑμβατήριον. Ὅπισθεν αὐτῶν ὁ λαὸς προχωρεῖ καὶ πληροῖ τὸ θέατρον).

Χορός.

Ἴδου ἔρχετ' ὁ προφήτης,
Τοῦ ὑψίστου ὁ υἱός.
Πρὸ τοῦ φλογεροῦ τοῦ σκήπτρου
Πᾶς κλινάτω ὁ λαός.

Μία μόνη φωνή
Ἐν γαστρὶ δὲν συνελήφθη
Γυναικός, ἀλλὰ σπινθήρ
Θεῖος ἄνωθεν κατήλθεν,
Τῶν ἀμαρτωλῶν σωτήρ.

Χορός.

Ἴδου ἔρχετ' ὁ προφήτης
Τοῦ ὑψίστου ὁ υἱός
Πρὸ τοῦ φλογεροῦ τοῦ σκήπτρου
Πᾶς κλινάτω ὁ λαός.

(Ἐπὶ τοῦ ὕψους τῆς μεγάλης κλίμακος φαίνεται ὁ Ἰωάννης, φορῶν αυτοκρατορικὰ ἐνδύματα, στέμμα ἐν τῇ κεφαλῇ καὶ κρατῶν σκήπτρον ἐν χειρὶ. Ὅπισθεν αὐτοῦ ἔρχεται ὁ Ἰωνᾶς, Ζαχαρίας, Μαθίας καὶ οἱ πρῶτοι τῶν ἀξιωματικῶν του. Ἐνώπιόν του πάντες γονυπετοῦσιν, Μόνος, ὀρθίος, ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους, ὁ Ἰωάννης καταβαίνει βραδέως βαθμίδας τινὰς σκεπτικὸς καὶ σύννους. Ἐπειτα φέρει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στέμματός του καὶ λέγει ἀναμνησκόμενος τῆς προφητείας τῆς δευτέρας πράξεως)

Ἰωάννης.

Ἰωάννη! θέλεις βασιλεύσει ! ! ! εἶνε λοιπὸν ἀληθής ; . . . Ἦναι ὁ ἐκλεκτός. ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ; (Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ Φέδα ἐγερθεῖσα

εὑρίσκεται μόνη μετὰ τοῦ Ἰωάννου ὀρθίου ὡς αὐτὴ ἐν τῷ ναῷ. Παρατηρεῖ τὸν νέον βασιλέα καὶ ἐκπέμπει κραυγὴν·)

Γιέ μου!! (Ὁ Ἰωάννης στρέφει πρὸς αὐτὴν ἐκτείνει τοὺς βραχίονας καὶ θέλει νὰ τρέξῃ. Ἐν τῇ κραυγῇ αὐτῆς ἅπας ὁ λαὸς, ὅστις ἔμενε γονυπετῆς ἀνεγείρεται καὶ ἀπομακρύνεται μετ' ἀγανακτήσεως ἀπὸ τῆς ἱεροσούλου ταύτης γυναικός. Ὁ Ἰωάνης καὶ Ζαχαρίας πλησιάζουσι πρὸς αὐτὴν καὶ αἶρουν τὰ ξίφη των. Ὁ Ματθαίος, ὅστις εὑρίσκειται παρὰ τῷ Ἰωάννῃ τῷ λέγει χαμηλῆ φωνῇ·)

Ματθαίος.

Ἐάν ὀμιλήσης, θέλει θανατωθῆ.

Ἰωάννης (μανιωδῶς).

Ἄτιμε! (ἔπειτα μετὰ φρίκης καὶ μετριάζων τὴν συγκλίνησίν του στρέφεται πρὸς τὴν μητέρα του, καὶ λέγει ψυχρῶς) Τίς ἡ γυνὴ αὕτη; . . .

Φέδα (μετ' ἀγανακτήσεως).

Τίς εἶμαι; ὦ Θεέ! εἶμαι ἐκείνη

ἣτις μὲ γάλα σ' ἔθρεψεν ἀγνόν·

Ἡ μήτηρ, ἣτις ἐκλαίει κ' ἐθρήνει

Μὴ βλέπουσα τὸν φίλτατον υἱόν·

Καὶ σὺ δὲν μὲ γνωρίζεις λοιπὸν πλέον,

Ἄχάριστε, μὲ ἀπωθεῖς, υἱέ;

(ὁ λαὸς τῆς ἱεροσούλου ἀκούει τὸν Ἰωάννην)

Ὁ Θεέ! τί ἀκούω! ὅποιον μυστήριον κρύπτεται ἐν τῇ ὁμολογίᾳ ταύτῃ. Αὐτὸς, ὅστις χάριν ἡμῶν κατέβη ἐπὶ τῆς γῆς! Αὐτὸς ὁ ἀπεσταλμένος. — Ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ!

Χορὸς Ἀναβαπτιστῶν (ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Φέδαν).

Ψεῦδος ἀναίσχυντον, ὅπερ θέλει τιμωρῆσαι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ! μὴ προκαλεῖ τὴν ὀργὴν μας! . . .

Ἔπαγε, φύγε ἐκ τοῦ ἱεροῦ τούτου τόπου!

Ἰωάννης (προχωρῶν πρὸς τὸν λαόν, οὐ σὲ ψιθυρισμοὶ αὐξάνουσι) Πλάσῃ τις διατάραξε τὸ λογικὸν τῆς. Ἄγνωῶ, ὡς ἡμεῖς, τί θέλει ἡ γυνὴ αὕτη.

Φέδα.

Τί θέλω; ἡ γυνὴ τί θέλει αὕτη; Νὰ συγχωρήσῃ τὸν ἀχάριστον υἱόν της! Καὶ ἐπὶ προσφορᾷ αὐτῆς τῆς ψυχῆς της μίαν μόνην στιγμὴν νὰ σὲ θλίψῃ εἰς τὰς ἀγκάλας της. Καὶ σὺ δὲν μὲ γνωρίζεις, ἀχάριστε, δὲν γνωρίζεις τὴν μητέρα σου;

Λαὸς (δεικνύων τὸν Ἰωάννην).

Λοιπὸν ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ προφήτης εἶνε ἄρα γε ἀπαταιῶν; Ἀλλοίμονον εἰς αὐτόν, εἰάν ἐν τέλει ἐκσπάσῃ ἡ ὀργὴ ἡμῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του! . . .

SISMANOGLIO MEGARO

Χορὸς Ἀναβαπτιστῶν (ἀπειλῶν τὴν Φέδαν).

Ὑπὲρ τὸ δέον ἠνέχθημεν, μεγάλε Προφήτα,
τὴν θρασύτητα καὶ πλάνην αὐτῆς! Ἐπίτρεψαν
ἐν τέλει νὰ λάβῃ τὴν δέουσαν τιμωρίαν.

(Ὁ Ἰωᾶς καὶ οἱ Ἀναβαπτισταί, περικυκλώ-
σαντες τὴν Φέδαν ἐγείρουν τὰ ἐγχειρίδιά των
κατὰ τῆς κεφαλῆς της).

Ἰωᾶς (ἐτοιμος νὰ πλήξῃ).

Ὁ Θεὸς διατάττει τὸν θάνατόν της!

Ἰωάννης (ριπτόμενος πρὸς αὐτὴν μετὰ φρίκης).

Στήτε! . . .

Φέδα (χαίρουσα)

Μὲ ὑπερασπίζεται!

Ἰωάννης.

Σεβάσθητε τὰς ἡμέρας της! . . . Λαε, δὲν βλέ-
πεις ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη παραφρονεῖ; (Ἡ Φέδα ἀ-
πομακρύνεται μετ' ἀγανακτήσεως). Μόνον ἐν
θαῦμα δύναται νὰ τῆν ἐπαναφέρῃς τὰς φρένας της!

Χορὸς (μετ' εἰρωνείας)

Τὸ πᾶν εἶνε δυνατόν εἰς τὸν μέγαν Προφήτην!
Εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ!

Ἰωάννης.

Λοιπὸν ἄς μ' ἐμπνεύσῃ ὁ Θεός! (προχωρεῖ
βραδέως πρὸς τὴν Φέδαν). Γύναι, γονάτισον!

Φέδα μετ' ἀλαζονείας)

Τίς; ἐγώ;

Ἰωάννης.

(τὴν ὑποχρεοῦ διὰ σχήματος ὑπεροπτικοῦ.
Ἡ Φέδα γονατίζει. Προχωρήσας, δὲ πρὸς αὐτὴν
τίθησι τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της). Ἄφρον,
καταβάτω τὸ ἅγιον φῶς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου,
καὶ διαφωτισάτω σε. (Μετὰ προσοχῆς) Ἠγάπας
τὸν υἱόν, τοῦ ὁποίου τοὺς χαρακτῆρας βλέπεις
ἐν τῷ προσώπῳ μου;

Φέδα (συγκεκινημένη)

Ἐὰν τὸν ἠγάπων! . . .

Ἰωάννης.

Ἦδη λοιπὸν ἀτένισον πρὸς ἐμέ. Καὶ σεῖς
οἵτινες μὲ ἀκούετε, ὑψώσατε τὰ ξίφη! . . .
(Πάντες ξιφουλκοῦσι). Ἐὰν εἶμαι τέκνον της,
ἐὰν σὰς ἐξηπάτησα, τιμωρήσατε τὸν ἀγύρτην!
. . . Ἴδου τὸ στήθος μου . . . Πλήξατε! (Ἀπο-
τεινόμενος γεγωνοῖα φωνῇ πρὸς τὴν Φέδαν).
Εἶμαι υἱὸς σου;

Χορὸς πρὸς τὴν Φέδαν.

Ἀποκρίθητι ἀφόβως καὶ ἐλευθέρως.

Φέδα (τεθορυβημένη καὶ παρατηροῦσα τὸν
Ἰωάννην, οὗ τὰ βλέμματα συναπαντῶνται μετὰ
τῶν ἑαυτῆς). Ναί! τὸ φῶς λάμπει εἰς τοὺς
ἐσκατισμένους μου ὀφθαλμούς! (Ἐρχομένη εἰς τὸ

μέσον τοῦ θεάτρου καὶ ἰσχυρᾶ φωνῇ) Λαέ, σὲ ἠπάτησα. Οὗτος δὲν εἶνε υἱός μου.

(Μετὰ λύπης) Φεῦ! δὲν ἔχω πλέον υἱόν! . . .

Ἰωνᾶς (πρὸς τὸν λαόν).

Ἄποιοι θεῶμα. Ἡ φωνή του ἐπαναφέρει τοὺς παράφρονες εἰς τὰς αἰσθήσεις των!

Ὁ λαός.

Ἄληθῶς, θεῶμα!

Φεδα (μόνη, δεξιᾶ τοῦ θεάτρου κλαίουσα).

Ναί, εἶνε αὐτός, εἶναι αὐτός, ὃν πρέπει νὰ ἐγκαταλείψω, ὅπως τὸν σώσω!

(Ὁ Ἰωάννης λαλεῖ σιγὰ εἰς τινὰ ἀξιωματικόν, τῷ παραδίδει τὴν Φέδαν καὶ ἀπομακρύνεται ῥίπτων τελευταῖον ἐπὶ τῆς μητρὸς του βλέμμα.

Φέδα.

Θεέ μου! ἐπαγρύπνει ἐπ' αὐτοῦ!

Ὁ λαός (περικυκλῶν τὸν Ἰωάννην φεύγοντα).

Θεῶμα! Κύριος σῶσαι τὸν ἡμέτερον βασιλέα καὶ Προφήτην.

Φέδα (μόνη κατὰ μέρος).

Καὶ ἡ Βέρθα, ὦ θεέ! καὶ ἡ Βέρθα, ἥτις θέλει

νὰ τὸν θανατώσῃ; (θέλει νὰ παρκολουθήσῃ τὰ βήματα τοῦ Ἰωάννου, ἀλλ' ἐμποδίζεται ὑπὸ τῶν τριῶν Ἀναβαπτιστῶν. Ἐξ ἀπελπισίας δάκνει τὰς χεῖράς της). Γιέ μου!... Τρέχουν νὰ τὸν φονεύσωσιν!

Χορὸς (τρέχων ὀπισθεν τοῦ Προφήτου).

Ὁ θεῶμα! Ὁ θεός φαίνεται ὅτι τὸν ἀκούει! Ἡ φωνή του ἀποδίδει τὸ λογικόν εἰς τοὺς παράφρονες.

(Καταπίπτει ἡ αὐλαία).

SISMANOGLIO
MEGARO

ΠΡΑΞΙΣ Ε΄.

Τὸ θέατρον περιστῆ θολωτὸν ὑπόγειον τῶν ἀνακτόρων τοῦ Μύνστερ. Ἀριστερᾶ τοῦ θεατοῦ κλίμαξ λιθίνη, ἐξ ἧς καταβαίνει τις εἰς τὸ ὑπόγειον. Ἐν τῷ βάθει, παρὰ τὸ μέσον τοῦ τείχου, πλάξ ἐφ' ἧς ὑπάρχουσιν ἐγκεχαραγμένα γράμματα. Δεξιᾶ, πρὸς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς σκηνῆς θύρα σιδηρᾶ ἐκβάλλουσα εἰς τὴν πεδιάδα.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Ἐγειρομένης τῆς αὐλαίας φαίνονται ὄρθιοι καὶ μυστικῶς συνδιαλεγόμενοι ὁ Ζαχαρίας, Ματθίας καὶ Ἰωνᾶς.

Ζαχαρίας καὶ Ματθίας πρὸς τὸν Ἰωνᾶν.
Λοιπὸν εἶνε βέβαιον.

Ἰωνᾶς.

Βεβαιότατον· μετὰ μεγάλων δυνάμεων ὁ αὐτοκράτωρ προχωρεῖ κατὰ τοῦ Μύνστερ καὶ ἐτοιμάζεται νὰ κατακραυνοβολήσῃ τὰ τείχη του.

Ζαχαρίας καὶ Ματθίας.

Πῶς ν' ἀποφύγωμεν τὴν θύελλαν;

Ἰωνᾶς (ταπεινῶν τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξάγων περιγαμνὴν ἐκ τοῦ θυλακίου του) Ὑπόσχεται ἀσφάλειαν εἰς ἡμᾶς καὶ τοὺς θησαυροὺς μας ἐὰν τῷ παραδώσωμεν τὸν Προφήτην. Τί λέγετε; (Παρατηροῦσιν ἐπὶ τινὰ στιγμὴν ἀλλήλους χωρὶς ν' ἀποκριθῶσιν· ἔπειτα σταυροῦντες τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους λέγουσι κλίνοντες τὴν κεφαλὴν).

Γενηθήτω τὸ θελημα τοῦ Θεοῦ!

Ζαχαρίας καὶ Ματθίας (παρατηροῦντες ἀριστερᾶ πρὸς τὴν κλίμακα). Ἐκ τοῦ ὕψους τῶν βαθμίδων τούτων ἐλαμψαν δᾶδες!

Ἰωνᾶς (δεικνύων αὐτοῖς τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ σιδηρὰν θύραν, ἣν ἀνοίγει). Ἐλθετε . . . διὰ ταύτης τῆς ἐξόδου ἐξέρχονται τῶν ὑπογείων τούτων. (Ἐνῷ οὗτοι ἐξέρχονται ἐκ τῆς δεξιᾶς θύρας, ἣν κλείουσι, φαίνονται ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς ἐν ἀριστερᾶ κλίμακος πολλοὶ στρατιῶται· ἕκαστος φέρει δᾶδα, οἱ δὲ λοιποὶ ὀδηγοῦσι τὴν Φέδα, καὶ δεικνύουσιν αὐτῇ κάθισμα μαρμαρίνον. Μετὰ τοῦτο ἀναχωροῦσιν).

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Φέδα, μόνη.

Ἰερεῖς τοῦ Βάαλ, ποῦ με ὠδηγήσατε; (θεωροῦσα περίξ αὐτῆς) Τί ἐν ταῖς πῶν τειχῶν φυ-

λακαῖς; . . . τί; με περιορίζετε, ὅτε ἡ Βέρθα ὤλοσε τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ μου; . . . Μὴ, μὴ μ' ἐμποδίζετε! Θέλω νὰ τὸν σώσω ἐκ τῆς μελετωμένης κατ' αὐτοῦ συνωμοσίας . . . εἶνε τέκνον μου! . . . εἶνε αἱμά μου! (Ἰσταμένη καὶ μετ' ἀγκνακτῆσεως) Ὁχι, ὄχι, δὲν εἶνε πλέον! Ἐνώπιόν σου, Παντοδύναμε Θεέ, καὶ πρὸ τοῦ Θεοστυπρίου ἠνῆσατο τὴν μητέρα του! Ἐπὶ τῆς ἀσεβοῦς κεφαλῆ, του κατασκηψάτω ὁ κεραυνός! πληξὸν . . . σὺ ὁ τιμωρὸς τῶν ἀχαρίστων τέκνων! (ἐκφέρουσα κραυγὴν φρίκης καὶ αἴρουσα τοὺς ὀρθαλφοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν). Ὁχι, ὄχι! ἔλεος ὑπὲρ αὐτοῦ. Κατάστειλον, ὦ Θεέ, τὴν ὄργην σου! — Ἐνίκησεν ἡ στοργὴ τὴν καρδίαν μου! ἡ ὄργη μ' ἐγκυτταλείπει. Σὲ συγχωρεῖ ἡ μήτηρ σου, ἀγαπητόν μου τέκνον. Ἐπῆρξες πάντοτε ἡ μόνη τοῦ βίου μου σκεψίς! καὶ ἤδη ἂν ἡ ζωὴ μου συμβάλλει εἰς τὴν εὐτυχίαν σου καὶ τὴν ζωὴν μου αὐτὴν προθύμως θέλω προσφέρει, καὶ ἡ ψυχὴ μου, δεομένη ὑπὲρ σοῦ, θέλει πορευθῆ καὶ σὲ περιμένει ἐν τῷ Οὐρανῷ!

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Φέδα καὶ Ἀξιωματικὸς καταβαίνων ἀριστερόθεν τὴν κλίμακα.

Ἀξιωματικὸς.

Γύναι, γονυπέτησον ἐνώπιον τοῦ θεοῦ σου Κυρίου. Ἔρχεται πρὸς σὲ ὁ Προφητάναξ. (φεύγει).

Φέδα (κλαίουσα).

Ἔρχεται, θὰ τὸν ἴδω! ὦ γλυκεῖα ἐλπίς! Κατάβηθι, ὦ ἀλήθεια, ὦ ἀστραπή, ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἀγνώμονος καὶ ἀπίστου μου υἱοῦ! Δαμασθήτω ὡς ὁ χαλκὸς ὑπὸ τοῦ πυρός. Καὶ σὺ, Θεέ μου, μὴ τὸν στερήσης τῆς οὐρανίας σου χάριτος! θεῖον πνεῦμα, ἐπανάγαγε εἰς τὸ κράτος σου τὸν ἀποστατήσαντα ἀπὸ σοῦ! θέλω νικήσει καὶ ὀδηγήσει τὸ τέκνον μου εἰς τὸν κόλπον τοῦ ὑψίστου.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Φέδα, Ἰωάννης, (ἐνδεδυμένος ὡς ἐν τῇ τετάρτῃ πράξει, ἀλλὰ περιβεβλημένος μανδύαν καὶ φέρων ἐπὶ τοῦ μετώπου τὸ στέμμα. Διατάσσει διὰ νεύματος τὸν Ἀξιωματικὸν ν' ἀπομακρυνθῆ).

Ἰωάννης.

Μήτηρ μου!

Φέδα.

Ἐγὼ μήτηρ σου! . . . πρέπει νὰ τὸ ἀπεδεί-

Ξης. Προφήτης και υἱὸς τοῦ Θεοῦ δὲν εὕρισκεσαι πλέον ὄρθιος ἐν τῷ ναῷ ἐκείνῳ, ὅπου ἐτόλμησας ν' ἀπαρνηθῆς τὴν μητέρα σου. Ἐνταῦθα μόνος ὁ Θεὸς μᾶς βλέπει γονάτισον.

Ἰωάννης (πίπτων ἀκουσίως εἰς τοὺς πόδας τῆς).

Σογγώρησον, ὦ μήτερ, τὸ ἀποπλανηθὲν τέκνον σου!

Φέδα.

Σὺ τέκνον μου . . . οὐδέποτε . . . ἐκείνο διὰ τὸ ὁποῖον τοσοῦτον ἐκλαυσα ἦτο ἄγνόν . . . Ἄλλὰ σὺ, ὅν ἡ γῆ ἀποστρέφεται, ὅν καταδιώκει ἡ θεία ὄργη, οὐ αἱ χεῖρες ἐβάφθησαν εἰς αἷμα, σὺ οὐδὲν εἶσαι πρὸς ἐμέ· ὕπαγε, ὕπαγε! Δὲν εἶσαι πλέον υἱὸς μου.

Ἰωάννης.

Ἡ μήτηρ μου μὲ καταρᾶται καὶ ἀποστρέφεται καὶ ἡ ὄργη τῆς εἶνε ἡ ὄργη τοῦ Θεοῦ! κρύψατε ἀπ' ἐμοῦ τὴν τρομερὰν ταύτην εἰκόνα τοῦ αἵματος καὶ τῆς φρίκης. Φεῦ! μόνος ὁ ἔρωσ μου μὲ κατέστησεν ἐνοχον. Ἐν τῇ δικαίᾳ ὄργῃ μου οὐδὲν ἄλλο κατ' ἀρχὰς ἐζήτηον ἢ νὰ ἐκδικηθῶ τὸν θάνατον καὶ τὴν τιμὴν τῆς Βέρθας. Ἄλλ' ὅστις ἀπαξ βάψει τὰς χεῖρας του εἰς τὸ αἷμα καθίσταται σκληρὸς καὶ ἀμελικτος. Ἡθέλησα νὰ τιμωρῆσω τοὺς ἀλαζόνας τούτους κυρίους, τοὺς μανιώδεις τυράννους! . . .

Φέδα.

Τοὺς ὑπερέβης! οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἐτόλμησεν, ὅσον κακοῦργος καὶ ἂν ᾔηε, νὰ ὀνομάσῃ ἑαυτὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ ν' ἀπαρνηθῇ τὴν μητέρα του. Ἄλλὰ σὺ, ὀλεθριος ἐν τῇ γῆ προφήτης, σὺ ὅστις περιφρόνησας τὴν οὐρανίαν ὄργην, καὶ ἐκώφευσας εἰς τὴν φωνὴν τῆς τιμῆς καὶ τοῦ αἵματος, ἀχάριστε, σὲ καταρῶμαι, ὕπαγε, μὴ σὲ βλέπουν οἱ ὀφθαλμοὶ μου! Δὲν ἔχω πλέον υἱόν.

(Ὁ Ἰωάννης ρίπτεται εἰς τοὺς πόδας τῆς, καὶ κρύπτει τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν του.)
Λοιπὸν, ἐὰν σ' ἐλέγχῃ ἡ συνείδησις, καὶ ἐπιθυμῆς νὰ καταστῆς ἄξιος τῆς μητρὸς σου, ἀπόρριψον τὴν ἐξουσίαν σου, καὶ ἀπαρνήθητι τοὺς ἀναγορεύσαντάς σε βασιλέα!

Ἰωάννης.

Νὰ ἐγκαταλείψω τὸν στρατὸν μου;

Φέδα.

Ὁ Θεὸς τὸ ἀπαιτεῖ.

Ἰωάννης.

Δι' αὐτοῦ ἐνίκησα πάντοτε.

Φέδα.

Δι' αὐτοῦ ἐγένεσο ἄτιμος.

Ἰωάννης

Θὰ εἶπουν ὅτι τὸν ἐπρόδωσα! . . .

Φέδα.

Ἐπρόδωσας τὸν Θεὸν καὶ τὴν τιμὴν — εἰς τὴν φωνὴν τῆς μητρὸς σου ὁ Οὐρανὸς δύναται ν' ἀνοίξῃ. Πίπτει ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐνώπιον τῆς μετανοίας· δι' αὐτῆς ἔσο βέβαιος, θέλουν λησμονηθῆ τὰ ἐγκλήματά σου καὶ ἡ θεία συγχώρησις θέλει κατέλθει ἐπὶ τοῦ μετώπου σου!

(Ὁ Ἰωάννης ἀποσύρει τὸ στέμμα ἐκ τῆς κεφαλῆς του, καὶ ἀποτίθῃσιν ἐπὶ τῆς παρ' αὐτῷ λιθίνης τραπέζης).

Ναί, ναί, τέκνον μου! ἡ καρδία μου εἶνε ἐτοιμία νὰ σοὶ ἀποδώσῃ τὸ τρυφερόν τοῦτο ὄνομα!

(Μετὰ τρυφερότητος) Τέκνον μου! τέκνον μου!.. Ὑπάρχει ἔτι καιρὸς· ἀπὸ σοῦ ἐξαρτᾶται ἡ τύχη σου. Ὁ Θεὸς σὲ καλεῖ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ. Προσφέρων τὸν στέφανόν του εἰς τὴν ἀρετὴν, δὲν τὸν ἀρνεῖται εἰς τὴν μετάνοιαν.

Ἰωάννης.

Τί; Ὑπάρχει εἰσέτι καιρὸς νὰ μεταβληθῆ ἡ τύχη μου; Ὁ Θεὸς μὲ καλεῖ πρὸς ἑαυτόν! Ναί, ναί, τὸ πιστεύω· τὸν Οὐράνιον στέφανον προσφέρει ἐπίσης ἐν τῇ ἐπιεικείᾳ του καὶ εἰς τὴν μετάνοιαν.

Φέδα.

Ἐγκατάλειψον τὸ μέγαρον τοῦτο.

Ἰωάννης

Τὸ ἐγκαταλείπω.

Φέδα.

Θέλωμε· ζητήσῃ ἀμφοτέροι ἀπόκρυφόν τι καταφύγιον, ὅπου, ὑπὸ πάντων λελησμονημένος θέλεις ζῆσαι πλησίον μου.

Ἰωάννης.

Καὶ ἡ Βέρθα;

Φέδα.

Θέλει ἔλθει μεθ' ἡμῶν.

Ἰωάννης.

Λοιπὸν ὑπάρχει;.. ἄς ἀναχωρήσωμεν. Ὁ Θεὸς σὲ ὀδηγεῖ καὶ μὲ φωτίζει.

Φέδα.

Ὑπάρχει καὶ διατηρεῖ αἰώνιον πρὸς σὲ ἔρωτα.

Ἰωάννης.

Προστατευόμενος ὑφ' ἡμῶν τῶν δύο, λέγεις ἀλήθειαν, μήτερ, ὁ θεὸς θέλει ἐν τέλει μὲ συγχωρήσει.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Οἱ αὐτοὶ καὶ οἱ Βέρθα (λευκὰ ἐνδεδυμένα καὶ κρατοῦσα δᾶδα, εἰσέρχεται ἐκ τῆς δεξιᾶς θύρας πλησιάζει πρὸς τὸν τοῖχον τοῦ βάθους καὶ ἐγγίζει τὴν πλάκα, ἣτις ἀνοίγει).

Βέρθα.

Ίδου τὸ ὑπόγειον! Ίδου ἡ πλάξ!

Ἰωάννης. (κατὰ μέρος).

Ἦ Θεέ!

Φέδα (προχωροῦσα πρὸς αὐτόν).

Βέρθα, ἐδῶ;

Βέρθα (ἐκπέμπουσα κραυγὴν).

Φέδα;

Φέδα.

Τί ζητεῖς ἐνταῦθα;

Βέρθα.

Παρά τοῦ πάππου μου, φύλακος τοῦ μεγάρου τούτου ἐπληροφορήθην ὅτι ὑπάρχει ἐν αὐτῷ κεκρυμμένη ἱκανὴ ποσότης νίτρου καὶ ἀσφάλτου! (δεικνύουσα τὴν ἦν ὑποκρύπτει δᾶδα) καὶ εἰσῆλθον φέρουσα τὴν δᾶδα ταύτην, ἣτις δύναται ἐν ὀλίγαις στιγμαῖς νὰ ἀποτεφρώσῃ καὶ τὸ οἰκοδόμημα καὶ τὸν προφήτην, καὶ τοὺς ὀπαδοὺς του καὶ ἐμὲ μετ' αὐτῶν.

Φέδα.

Τί λέγει αὐτὴ; Ἦ Θεέ! (στρέφουσα μετὰ φρίκης πρὸς τὸν Ἰωάννην) Τέκνον μου!

Βέρθα (ἀναγνωρίζουσα τὸν Ἰωάννην).

Τί βλέπω; (τρέχουσα πρὸς αὐτόν) εἶσαι σὺ, ὦ φίλτατε μου! Λοιπὸν σ' ἐπανευρίσκω;

Βέρθα (πρὸς τὸν Ἰωάννην).

Πόσον πικρὰ ὑπῆρξεν ἡ λύπη μου! ὅτε ἐνόμιζον ὅτι ἐθανατώθης ὑπὸ τοῦ αἰμοχαροῦς ἐκείνου προφήτου. . .

Φέδα (ζητοῦσα νὰ ἐμποδίσῃ τὴν Βέρθαν νὰ λαλήσῃ).

Ἦ Θεέ!

Ἰωάννης (τιθέμενος μεταξὺ τῶν γυναικῶν, κρατεῖ τὴν μητέρα του, καὶ τῇ λέγει χαμηλῆ φωνῇ).

Σὲ παρακαλῶ! . . . σιώπα!

Βέρθα.

.. ὑπὸ τοῦ φρικώδους ἐκείνου τέρατος, ὅπερ πρὸς καταστροφὴν τῆς ἀνθρωπότητος ἐξέμεσεν ὁ Ἄδης!

Ἰωάννης (σιγὰ πρὸς τὴν μητέρα του).

Φεῦ! μὲ ἠπάτησας, μητέρα μου! Ὁ Θεὸς δὲν μ' ἐσυγχώρησεν!

Βέρθα (ἐρχομένη παρὰ τῷ Ἰωάννῃ, δν θλίβει ἐν τῷ στήθει της).

Τίς ἄγγελος διετήρησε τὴν ζωὴν σου; τίς σ' ἔσωσεν ἐκ τῆς ματίας του;

Φέδα (ζητοῦσα νὰ τῇ ἐπιβάλλῃ σιωπὴν).

Βέρθα!

Ἰωάννης (σιγὰ, πρὸς τὴν μητέρα μου μετ' ἀπελπισίας).

Μὴ μὲ παραδίδῃς.

SISMANOGLIO
MEGARO

Φέδα πρὸς τὴν Βέρθαν.

Ἐάν ἤθελέ τις μᾶς ἀκούσει!

Ἰωάννης (πρὸς τὴν μητέρα του).

Ἄφες ν' ἀγνοῇ τὸ ἔγκλημά μου! Ἐάν ἀπο-
λέσω τὴν ἀγάπην της, εἴαν ἀπολέσω τὴν ὑπόλη-
ψίν της, πιστευσόν με, δὲν θέλω ἐπιζῆσει.

Βέρθα (παρατηροῦσα μετὰ προσοχῆς ἐκ τῆς
κλιμακος).

Ὅχι! . . . Οὐδεὶς! (Κατερχομένη καὶ πλη-
σιάζουσα πρὸς τὸν Ἰωάννην). Ἐάν ἐγνώριζες ὅτι
μετὰ κινδύνου τῆς ζωῆς μου, καὶ τῆς τιμῆς μου
ἴσως αὐτῆς, εἰσῆλθον εἰς τὸ μέγαρον τοῦτο, ὅ-
πως ἐκδικηθῶ τὸν θανάτὸν σου, διὰ τοῦ θανά-
του τοῦ κακούργου! . . .

Ἰωάννης (μετ' ἀπελπισίας).

Ναί εἶνε ἄξιος παντὸς θανάτου!

Βέρθα (μετὰ πεποιθήσεως καὶ ἀρπάζουσα τὴν
χειρὰ του).

Δὲν εἶνε ἀληθές; τοῦλάχιστον ὁ Θεὸς ἐν ἐλ-
λείψει τοῦ βραχίονός μου . . .

Φέδα (ἐντόνως).

Μὴ τὸν καταρᾶσαι!

Βέρθα (ἐκπληκτος).

Αὐτόν!

Φέδα.

Μὴ καταρᾶσαι οὐδένα. Ἄνευροῦσα τὸ τέ-

κνον μου ἀνέκτησα τὴν ἡσυχίαν τῆς καρδίας
μου! . . . Ἄγωμεν . . .

Βέρθα (πρὸς τὸν Ἰωάννην).

Ἐλθε, ὀδήγησον τὰ βήματά μας μακρὰν τοῦ
τοράννου.

Ἰωάννης (σιγὰ πρὸς τὴν μητέρα του.)

Πρὸς Θεοῦ! μὴ μὲ προδώσης;

Οἱ τρεῖς ὁμοῦ.

Μακρὰν εἰς ξένον,

Ἐρημον τόπον

Ἡμέρας ζήσωμεν

Ἐτύχῃς.

Μακρὰν τῶν πόλεων

Καὶ ἀνθρώπων,

Μακρὰν τῆς τύρβης

Καὶ ταραχῆς.

Ἰωάννης (τρέχων ν' ἀνοίξη τὴν πρὸς τὰ δε-
ξιὰ θύραν).

Ἐπάγωμεν! . . . ἡ θύρα αὕτη ἐκβάλλει εἰς
τὴν πεδιάδα.

Φέδα (τείνουσα τὴν ἀκοήν)

Ἐρχονται! ἔρχονται! . . .

Βέρθα (μετὰ φρίκης).

Ὦ οὐρανέ! Ν' ἀποθάνω ἐν τῇ εὐτυχίᾳ μου!

Ἰωάννης (θλίβων αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του).

Ἔπαγε μὴ φοβοῦ! . . . θέλω σὲ σώσει!

Βέρθα (μετὰ τρόμου).

Ἐὰν ἤρχετ' ὁ Προφήτης!

(Περιβαλοῦσα διὰ τῶν βραχιόνων της τὸν Ἰωάννην, ὅστις ἀνασκιρτᾷ ἐκ χαρᾶς). Ὦ θεέ!

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Οἱ αὐτοὶ καὶ Ἀξιωματικὸς (παρακολουθοῦμενος ὑπὸ πολλῶν στρατιωτῶν καταβαίνει ὀρμητικῶς τὴν κλίμακα καὶ τρέχων πρὸς τὸν Ἰωάννην).

Ἀξιωματικὸς.

Ἐπροδόθης! οἱ ἐχθροὶ εἰσέδυσαν δι' ἀπάτης ἐν τοῖς ἀνακτόροις. (Ἡ Βέρθα τὸν παρατηρεῖ μετὰ φρίκης καὶ ἐκπλήξεως. Ὁ ἀξιωματικὸς ἀποτεινόμενος πάντοτε πρὸς τὸν Ἰωάννην) θέλουν νὰ σὲ φονεύσωσι ἐν μέσῳ τῆς ἐορτῆς τῆς στέφews σου! . . . Ἐλθέ νὰ τοὺς τιμωρήσης, Προφήτα!

Βέρθα (ἐκφέρουσα τρομερὰν κραυγὴν) Φεῦ! (Ἀπομακρύνεται τοῦ Ἰωάννου, ὃν προσβλέπει μετὰ φρίκης).

Ὦ φάντασμα φρικῶδες!

Γῆ, δὲν ἀνοίγεις γῆ;

(πρὸς τὸν Ἰωάννην προχωρήσαντα πρὸς αὐτὴν)

Μὴ τέρας αἱματῶδες,

Μὲ πλησιάζης, μή!

Τὸ σκῆπτρον σου ῥομφαία

Ἐπῆρξε φοβερά!

Καὶ μόνη σου σημαία,

Ἡ φρίκη καὶ ἡ φθορά.

Φέδα.

Ἀνάγκη ν' ἀναχωρήσωμεν! Τὸ ὑπεσχέθης, τέκνον μου. Σπεῦσον, ὑπάγωμεν.

Ἰωάννης.

Ὅχι, θὰ μείνω διότι ἔχω ἀνάγκην τοῦ θανάτου! . . . Ἦδη ὅτε ἡ Βέρθα γινώσκει τὰ ἐγκλήματατά μου, τί μὲ ὠφελεῖ ἡ ζωὴ; Ἡ Βέρθα μὲ κατηράσθη, καὶ ὁ Θεὸς εἰσήκουσε τῶν εὐχῶν της. Ἡ σκληρὰ εἰμαρμένη μὲ κατέβαλεν. Συγχώρησις δι' ἐμὲ δὲν ὑπάρχει. Ὁ Θεὸς θέλει μὲ τιμωρήσει.

Φέδα.

Μὲ κατέβαλε καὶ καταθλίβει ἡ σκληρὰ εἰμαρμένη. Εἰς μάτην ἤλπισα ὅτι ὁ Θεὸς θέλει τὸν συγχώρησει.

Βέρθα.

ὦ φάντασμα φρικῶδες!
Γῆ, ἀνοιξον, ὦ γῆ!
ὦ τέρας αἱματῶδες
Μὴ μὲ ἐγγίξης, μή.

Τὸ σκῆπτρον σου ῥομφαία
Ἵπῆρξε φλογερά
Καὶ μόνη σου σημαία
Ἡ φρίκη καὶ φθορά.

Σὲ ἠγάπων. . . ναι, ἠγάπων πολὺ σέ, τὸν
ὁποῖον κατηράσθην καὶ τιμωροῦμαι, διότι ἴσως
ἐξακολουθῶ νὰ σὲ ἀγαπῶ! . . . (πλήττει τὸ στῆ-
θος της δι' ἐγχειριδίου καὶ πίπτει εἰς τὰς
ἀγκάλας τῆς Φέδας. Ὁ Ἰωάννης ἐκπέμπει
κρυγὴν καὶ ῥίπτεται εἰς τοὺς πόδας της. Ἡ
Βέρθα ἀποστρέφει τοὺς ὀφθαλμούς της ἀπὸ τοῦ
Ἰωάννου, λαμβάνει τὴν χεῖρα τῆς Φέδας καὶ
λέγει αὐτῇ δεικνύουσα τὸν υἱὸν της) Σκληρὰ
τύχη μᾶς ἐχώρισεν ἐν τῇ γῆ. Ἄλλ', ὦ μητέρα,
ὡς μετανοήσῃ, ὅπως τοῦλάχιστον δυνηθῶμεν νὰ
ἐπανίδωμεν ἀλλήλους ἐν τῷ Οὐρανῷ.

Ἰωάννης.

(Στρεφόμενος μετ' ἀπελπισίας πρὸς τοὺς στρα-
τιώτας, διατάττει αὐτοὺς νὰ ἀπομακρύνωσι τὴν

μητέρα του καὶ Βέρθαν) Ἄπέθανεν . . . ἀπέθα-
νεν . . . Ἀπομακρύνθητε. Ἐγὼ θέλω μείνει
ἐνταῦθα. (Ἀναλαμβάνων τὸ στέμμα, ὅπερ ἔκειτο
ἐπὶ τῆς λιθίνης τραπέζης καὶ ἀνατιθέμενος αὐτὸ
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του). Μένω νὰ τιμωρήσω τοὺς
ἐνόχους!

Φέδα (συρομένη βιαίως ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν).

Τέκνον μου!

Ἰωάννης (πρὸς τοὺς στρατιώτας δεικνύων τὴν
μητέρα του).

Λάβετε πρόνοιαν περὶ τῆς μητρός μου! Ἰ-
γίαινε, μητέρα μου, ὑγίαινε. (Ἰδὼν κλεισθεῖσαν
τὴν θύραν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς μητρός του).
Ἐσώθη! . . . (Παρατηρεῖ τὸ ὑπόγειον, ὅπερ ἡ
Βέρθα ἔδειξεν ἐν ἀρχῇ τῆς σκηνῆς καὶ λέγει μετὰ
στιγμᾶς τινας σκέψεως).

Μετὰ μικρὸν προδότης,

Θέλετε ὑποστῆ

Τὴν δέουσαν ποινήν.

(Ὁ Ἰωάννης ἀναβαίνει τὴν κλίμακα. Ἡ σκηνὴ
μεταβάλλεται).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ.

Μεγάλῃ αἰθουσᾷ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Μύνστερ.

Ἐν μέσῳ τοῦ θεάτρου τράπεζα τεθειμένη ἐπὶ ὑψώματος, ἔχοντος ἀπανταχόθεν βαθμίδας. Περὶ τὸ ὑψωμα τοῦτο περιστρέφονται οἱ θαλαμηπόλοι καὶ ὑπηρεταί, φέροντες οἶνον καὶ κάνιστρα μετ' ὀπωρῶν. Ἐν τῷ βάθει δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ φαίνονται μεγάλαι σιδηραὶ κιγκλίδες, ὀδηγοῦσαι ἐκτὸς τῶν ἀνακτόρων. Ὁ Ἰωάννης κάθηται μόνος ὠχρὸς καὶ κατηφής πρὸ τραπέζης πλήρους φαγητῶν, οἶνων καὶ ἀνθέων καὶ ἐξαστραπτούσης ἐκ χρυσῶν σκευῶν. Ὑπηρετεῖται ὑπὸ νεανίδων, ἐνῶ ἕτεροι ὀρχοῦνται περὶ τὴν τράπεζαν, καὶ ἐνῶ οἱ Ἀναβαπτισαί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ψάλλουσι τὰ ἐγκώμια τοῦ προφήτου.

Χορὸς.

Εἰς τὸν προφήτην

Οὐρά, οὐρά!

Ἐδῶ τὰ πάντα

Τέρψις, χαρά.

(Διπλασιάζονται οἱ χοροὶ καὶ τὰ ἄσματα. Πολλοὶ ἀξιωματικοί, οὓς εἶδομεν ἐν τῇ προηγουμένη σκηνῇ εἰς τὸ ὑπόγειον, ἀναβαίνουν ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν τὰς βαθμίδας τῆς Τραπέζης καὶ μετὰ χαμηλῆς φωνῆς κομιζουσιν εἰδήσεις τῷ Προφήτῃ.

Ἰωάννης (πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς).

Ἐρχονται, λέγετε; (Πρὸς τὸν ἕνα τῶν ἀξιωματικῶν). Σὺ γαριζεῖς τὰς διαταγὰς μου! . . . ὕπαγε! (Ὁ ἀξιωματικὸς καταβαίνει τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος καὶ ἐξέρχεται. Ὁ Ἰωάννης ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς δεξιᾷ αὐτοῦ ἀξιωματικούς).

Ὅταν ἴδητε τοὺς ἐχθροὺς εἰσρομῶντας ἐν τῷ μέγερῳ τούτῳ κλείσατε τὰς σιδηρὰς αὐτοῦ κιγκλίδας. Φοβερὰ θύελλα φλυγῶν θελεῖ ἀνυψωθῆ ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς σκοτεινῆς ταύτης ἀβύσσου. Σεῖς δὲ οπεύσατε νὰ φύγητε μακρὰν τῶν ἐπαράτων τούτων τόπων, σεῖς, ὧ μόνοι καὶ τελευταῖοι μου φίλοι. (Οἱ ἀξιωματικὲ καταβαίνουσι καὶ γίνονται ἄφαντοι. Ὁ Ἰωάννης ἐγείρεται, λαμβάνει ποτήριον, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς περιστοιχοῦντας αὐτὸν Ἀναβαπτιστάς)

Ἡ ἡδονὴ καὶ τέρψις

Ἐδῶ ἄς ἄρχῃ μόνῃ

Μέχρι θεῶν ὑψόνει

Ὁ οἶνος τὴν ψυχὴν.

Ὡ τέρψεως ἀρρήτου

Ἡμέρα!

(Βλέπων πὸν Ζαχαρίαν, Ἰωάν. καὶ Ματθίαν εἰσερχομένου διὰ τῶν κιγκλίδων)

SISMANOGLIO
MEGARO

Ἀνταξίαν,
Ἐταῖροι τοῦ Προφήτου,
Θά λάβετε ἄμοιβήν.

(Νεύων εἰς τὸν Ζαχαρίαν, Ἰωάνν καὶ Ματθίαν νὰ καθίσουν πλησίον του). Ὡ Ἰπουργοὶ τοῦ θανάτου, εἰς οὓς ὀφείλω τὸ σεβαστὸν τοῦτο σκῆπτρον, προσέλθετε! .. εἶμαι βασιλεὺς δίκαιος. Προσέλθετε, καὶ συμμερίσθητε τῆς τύχης μου.
(Ὁ Ματθίας, Ἰωάνς καὶ Ζαχαρίας ἀναβαινοῦσι καὶ κάθηνται πλησίον τοῦ προφήτου).

Ἰωάννης.

Ἡ ἡδονὴ καὶ τέρψις
Ἐδῶ ἄς πνῆθ μόνη
Μέχρι θεῶν ὑψώνει
Ὁ οἶνος τὴν ψυχὴν.

(Ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν αἱ θύραι ἀνοίγονται μετὰ κρότου. Εἰσορμαζὼν ξιφῆρης ὁ Ἐπίσκοπος τοῦ Μῦναστερ, ὁ ἐκλέκτωρ τῆς Βιστοφαλίας, οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ, καὶ οἱ μεγιστάνες τοῦ κράτους. Ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους εἰσέρχονται οἱ ἐγκαταλείψαντες τὸν Προφήτην Ἀναβηπισταί, οἵτινες τοποθετοῦνται παρὰ τὸν Ζαχαρίαν).

Ὁ Ἰωάννης (παρατηρῶν αὐτοὺς, χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν τράπεζαν καὶ ὑψῶν τὸ ποτήριόν του).

Ὡ τέρψεως ἀρρήτου
Ἡμέρα! Ἀνταξίαν
Πλησίον τοῦ Προφήτου
Θά λάβετε ἄμοιβήν.

Ἀκούονται κλειόμεναι ἐξωθεν αἱ μεγάλαι κιγκλίδες τοῦ βήθους, αἱ μόναι δι' ἑν ἡδύνατέ τις νὰ ἐξέλθῃ τῆς αἰθούσης.

Ἰωάννης γεγωνοῖα τῇ φωνῇ.
Αἱ χαλκαῖ αὗται θύραι ἔστρωσαν αἱ θύραι τοῦ τάφου.

Ζαχαρίας, Ματθίαι καὶ Ἰωάνς.
Εἰς ἡμᾶς ἀνήκει ὁ τύραννος.

Ἰωάννης.
Ἀνήκω εἰς μόνον τὸν Θεόν! . . .

Ὁβερθάλ.
Κίε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου!

Ἰωάννης.
Πάντες εἰσθε εἰς τὴν ἰδικήν μου.
(Ἀκούεται ἐκρηξίς, ὑπὸ μεγάλου συνοδευομένη κρότου· ἐν τῷ βήθει τοῦ θεάτρου καταπέ-

SISMANOGLIO
MEGARO

πτει μέρος τοῦ τοίχου, αἱ δὲ φλόγες ἐξασπράπτουσι ἀσπυροχόθε).

Ἰωάννης (ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἐντρόμους ἀνδοκίπιστάς, οἵτινες ζητοῦν, ἀλλὰ δὲ δύνανται νὰ φύγωσιν).

Προδός· αἰ!.. (πρὸς τὸν Ὀβερθίλ καὶ πρὸς πάντα τοὺς μεγιστάνιας τοῦ κράτους) Τύραννοι, θέλετε συγκαταστραφῆμετ' ἐμοῦ! Ὁ Θεὸς ἔγραψε τὴν καταδικὴν μᾶς· καὶ ἐγὼ τὴν ἐκτελῶ· (καταπίπτει ἕρπον μέρος τοῦ τοίχου). Πάντες ἔνοχοι! πάντες τιμωροῦνται!... (Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην γυνὴ με ἀτημέλητον κόμπη καὶ σῶμα καθήμαχμένον διακρίνεται ἐν μεσσητῶν ἐρειπίων καὶ ὄρωτα πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἰωάννου, ὅστις ἐκπέμπει κραυγὴν ἀναγνωρίζων τὴν μητέρα του)· μητέρα!

Φέδρα.

Ἔρχομαι νὰ σὲ συγχωρήσω καὶ ἀποθάνω μετὰ σοῦ.

(Μετὰ τοῦ Ἰωάννου.)

Ἐξίγνητος, φλόξ θεία,
τὴν ἐναγῆ ψυχὴν μου.
Συγχώρησις τελεία
Ἐλθέτω ἐφ' ἡμᾶς.

Ὁ Χορός.

ὦ φρίκη! ὦ μανία!

ὦ φοβερά συμβάντα!
Κόνις καὶ τέφρα πάντα
Μετὰ τινος στιγμάς.

Ὁ θάνατος προβαίνει.

Ὁ Ἄδης μᾶς προσμένει,
Φεῦ! οὐδαμοῦ κάμμία
Ἐλπίς διὰ ἡμᾶς.

(Ἡ πυρκαϊά, ἥτις ἀκαταπαύστως αὐξάνει, ἐκρήγνυται ἐν τέλει ἐν ὄλῃ αὐτῆς τῇ μανία. Ὁ Ἰωάννης ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός του, ἥτις ἐγείρει πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμούς. Τὰ πάντα φλέγονται. Τὸ ἀνάκτορον καταπίπτει, μετ' αὐτοῦ δὲ καὶ ἡ αὐλαία.)

SISMANOGLIO
MEGARON

